

Návrat z pekla

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Išikori	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2026)	Išikori

O knize

Snažím se sžít se s novým místem. Pomalu se z příjemné změny vyklívá něco širšího, něco, co mně i mým blízkým přinese mnohem víc, než jen úsměv na rtech, kterým k nám přemlouvá dívka na obálce. V takové náladě se totiž nese celý obsah; nic není tak dramatické, aby se to druhý den neproměnilo v další výzvu.

Obsah

Návrat z pekla.....	1
O knize.....	2
2025.....	5
16.9.....	7
17.9.....	8
21. 9.....	9
22. 9.....	10
27. 9.....	11
28. 9.....	12
29. 9.....	13
2. 10.....	14
4.10.....	16
5. 10.....	18
7. 10.....	20
9. 10.....	21
10. 10.....	22
11. 10.....	23
12. 10.....	24
21:19.....	25
22:48.....	25
13. 10.....	26
14. 10.....	27
16. 10.....	29
19. 10.....	31
20. 10.....	32
21. 10.....	34
22. 10.....	36
23.10.....	37
24. 10.....	40
25. 10.....	43
26. 10.....	44
27. 10.....	45
28. 10.....	46

29. 10.....	47
30. 10.....	49
12.00:.....	49
19.00:.....	49
31. 10.....	52
2. 11.....	53
3.11.....	55
4. 11.....	57
6. 11.....	59
8. 11.....	61
9. 11.....	62
10. 11.....	66
11. 11.....	68
12. 11.....	70
14. 11.....	72
15. 11.....	73
17. 11.....	76
18. 11.....	78
19. 11.....	81
20. 11.....	83
21. 11.....	85
22. 11.....	88
23. 11.....	90
24. 11.....	92
25. 11.....	94
26. 11.....	95
27. 11.....	97
28. 11.....	98
30. 1.....	99

Ach...!

Já se asi zblázním od citové rozkoše!

Z toho debilního ústavu mi mí opatrovníci vybavili místo v domově ve městě, kde jsem s Jarkem prožila sedm let! Mám svůj pokoj, zatím nemám spolubydlící, je mi nádherně... Mám balkon a umyvadlo na pokoji, krásně čisto, chodí sem uklízečka. Na parapetě rozloženy dekorativní sošky, květiny na stole, ubrus... jako doma. Domov obklopuje liduprázdná, vesnická část města, je tady svatý na zákrutě, obchod pětset metrů, soukromník. Teď je večer sedm hodin, půjdu si vzít do automatu kafe, je výborná, s pěnou. Vedle je ve velké kleci zelený, veliký papoušek jménem Žofka a umí kousat a říct Ahoj, kromě nadávek, chi. Je tady spousta opeřenců. Z balkónu mám výhled na dva kozly, směšně se drncají rohama a ten tupý zvuk se mi moc líbí. Areál je veliký a samá zeleň, všelijaké zákoutí, okrasné květiny a bylinková zahrádka. Prý si na jaře do ní můžu zasadit bylinky, tak to se těším. Je tady hrozně příjemný klid a ticho, ačkoli živo. Klienti jsou trochu zabrždění, ale zdraví, usmívají se, povídají si a celkově je tu velice příjemná atmosféra celý den. Chodba, na které bydlím, je dlouhá a pořád se na ní svítí žlutým komunistickým světlem. Taky jsou na ní květiny, i svokřiny jezyky. Záchody jsou na konci, voňavé a čisté až to bolí, s kachličkami. Prostě lepší než ubytovna. Dolů z mé chodby, mého oddělení, se jede schodama, kde je další oddělení pro ležící a ty, kteří nevyjdou schodama. Je tam i ošetřovna a hned vedle venku je altán se šesti židlemi a velikým stolem. Kolem je dvor a budova, je tady hodně oddělení.

Teď si jdu sednout s tím kafe do altánu, je krásný večer, pozdní léto, a nejsou tady komáry. Poslouchám Dead can dance a už jenom čekám na šátek, který mi tento týden přijede kuriérem, krajkový, bleděružový, hezký. Budu nosit na vlasech šátek stejně jako kdysi na ubytovně, která je tak tři sta metrů odtud a žila jsem tam před devíti lety s Jarkem půl roku. Jdu na to kafe, projít se liduprázdnou chodbou a sedět potmě, hurá.

No, chvíli jsem seděla sama, ale pak přišel jeden vozíčkář a Bětka, sedmdesátiletá kamarádka, a také pečovatelka v důchodu. Hlasitě se bavili a nálada byla v čudu. Připomíná mi Cikánku, je malá, hubená, pěkně se směje a zoubky má hezčí, než já. Je dost hrubá, vulgární a vztahovačná a je tady již devatenáct let. Proto je rozmazlená, vůbec nezná drsné lidi a život venku. A furt je nasraná. Dala jsem si kapučíno s čokoládou.

Jarko byl tady za mnou za týden dvakrát, jsem v ráji. Je úžasné, že po třech letech mé izolace, kdy jsem k němu chodila já jednou za tři týdny, se můžeme setkat spontánně kdy se nám zachce... bydlet bych s ním nechtěla, to už znám, zase by mne zamykal a samou ven nikam nepustil. Na narozeniny mi teď donesl křupky a cigarety, haha, neměl peníze. Je to pořád můj osamělý vlk, i když se už netoulá a má pronajatej dům. Je státní a tak tam nemůže nikoho ubytovat. Po devíti letech se známe jako boty a to je dobře, můžeme se na sebe spolehnout. Dělá nám velké problémy se dorozumět, on je totiž samorast jako já a velice málo komunikuje, a když ano, tak po svém. Dá se říct, že si vůbec nerozumíme, nechápeme, co chce ten druhý říct. Jarko je extrémně nervózní negativista, pesimista a morous a já jsem jeho slunce, jak mi řekl, motivátorka, teplo srdce a hluboký klid. Jsme sladění jako dvojčata, prožili jsme spolu kromě manželství snad všechno. Moc ho miluji.

Ach, je tady boží klid... učím se nazpaměť významy tarotových karet, konkrétně Crowleyho, podle Zuzky Antares, čarodějnice. Hodlám se taky opět věnovat magii, meditaci a malování, mám tady výborné podmínky. Žádný huk televize do deseti večer, žádné chrápání, jenom kulisa cesty v dálce a cvrlikání cvrčků. Moc relaxuji, cítím se jako v pensionu. Jím snídani a večeři, někdy jenom večeři. Nebývám hladová, hodně piju čaje a čistou vodu.

Ještě devět dní a končí mi adaptační doba tři týdny, kdy jsem nemohla ven. Hned půjdu k Jarkovi a pak si každé dva dny zajedu do baru na kofču, možná později i na pivo.

Teď jdu sedět na deku na balkon, zapálím si, pustím Dead can dance a budu naslouchat noci. Šeptá mi vždy ty správné slova a já pak sílím, jsem odpočatá a plná kladné energie. Tak přemýšlím, že asi budu taky meditovat, všimát si jenom pohyb dechu v nosních dírkách a nevšímat si myšlenky. Tehdy mne napadnou ty nejoriginálnější. Získávám tak i odstup, odosobnění a hluboký lidský vhled. Budu vzhůru tak do půlnoci, teď je deset.

Je jedenáct, meditovala jsem patnáct minut, velmi se mi dařilo. Myšlenky mi neutíkaly, bylo jich velice málo a má mysl byla prázdná, soustředí se na dech. Teď jdu spát, už ani číst nebudu. Dobrou noc.

16.9.

Nasnídala jsem se a vymýšlím se vzhledem, dala jsem si do nosu piercing a pěkně se namalovala. Volala jsem opatrovnici, jestli stihne za osm dní, kdy mi končí adaptační období, vybavit tady povolení návštěv u Jarka a taky vycházky a peníze. Řekla, že ano, tak uvidím. Venku prší, ale je příjemně svěžě. Jdu dolů do altánu dát si kafe z automatu.

17.9.

Hurá! Našla jsem černou šatku co jsem hledala týden a už jsem se jí vzdala. Jarka mi ji donesla z práčovny, oni ji tam zapomněli a já se po ní ptala. Včera se něco stalo. Něco moc krásnýho. Je tady jeden muž, a není to klient. Je zkušený, hezký.... a tak mne svedl. Nemilovali jsme se, ale když jsme se líbali a dotýkali, měla jsem v břiše motýle. Tekla jsem a na mně bylo, co udělám. Jenže ona patří Jarkovi a tak jsem ji uchránila. Hodně jsme se chtěli, ale možná by to vše pěkné pokazilo. Jsem já ale kurva.

Dnes mi přišel krásný šátek, už ho nosím. Tátovi včera přišlo zle a spadl, bože, bojím se o něj. Ani nepřijede, ještěže mne už nemusí vozit k Jarkovi, ten si po mne přijede autem. Mám už jenom jedny cigarety, to mi vystačí na jeden den... ale mám tu elektronickou. Dnes budu opět patnáct minut meditovat, jsem pak úplně klidná, uspořádaná a spokojená. Nemám mnoho tužeb a tak i takovýto blízký vztah mne nepřivede do závislosti, mám mnoho jiných zájmů. Ale je to krásné. Nikomu tím neublížuji. Teď jdu kouřit na balkon a pak spát. Dobrou.

21. 9.

Tak, za tři dny mi končí zvykací doba a pokud opatrovník již určí vycházky, půjdu ven. Taky dostanu peníze a budu moct jít k Jarkovi. Dnes tady byl, ah, to bylo krásné! Jenom půlhodinka a mám síly na týden. Je chrismatický a hodný. Jarko mi dal do normálu můj rozházený život, vyléčil moje zranění a učinil mne silnou. My dva jsme se měli potkat už dříve...

Viliam ošetrovatel má týden dovolenou. Zítra prý přijede kouknout a donese zákusky ze svatby, dělal tam, jako vždy, dídžeje. Těším se na něj. Pomalu si tady vytvořím opět síť přátel, ale jiných, jako byli ti z ulice. Mám tady na pokoji krásné domácí intimčo, svítí mi malá lampa. Poprosila jsem otce, aby mi donesl z mého bývalého pokoje u něho mé magické předměty a sošky. Je tam krásná, třicetcentimetrová soška Kálí, pak Lakšmí a také Tary, všechno nádherně propracované umělecké díla. Pak tam mám věštící kouli, zvonek, a cojávím co ještě. Udělám si tady magickou atmosféru, budu mít hezké bydlení. Budu tady totiž velmi dlouho. Tak, moje ze semínka vypěstovaná datla, jabloň a houf mandarinek se stěhovaly se mnou a daří se jim, jabloň má už nové lístky a datla taky. Teď opět poslouchám další album Dead can dance a budu si číst o magii. Na posteli mi leží velká modrá panenka mořské panny a v první policičce v stolku mám hodně jídla. Nesnídala jsem, spala jsem až do osmi. A nic, vůbec z toho nebyl problém. Každé ráno si udělám kafe a večer jsem si teď koupila nealko pivo citronové a poseděla v tichu sama v altánku. Teda v tichu s hudbou, bez lidí. S Vilkem jsem se už byla i sprchovat, ale jenom dole, tak prudce dýchal když mne viděl nahou, poklad. Odkdy jim totiž skoro zemřel klient při sprchování, ředitelka trvá na tom, aby při nás pořád někdo byl, hrůza. Rychle jsme se chvílku líbali a pak přijel na návštěvu táta.

Založila jsem si magický deník, je super, že ho mám pod zámkem kódu jako bývají kufry. Teď už půjdu číst, ale nejdříve si zakouřím na balkóně.

22. 9.

Tak, a pustila jsem se do karet. Už čtu Lenormand i Crowleyho, a celkem dobře, vychází to. Karty popisují současnou situaci a velmi přesně a trefně. Dnes jsem unavená, bylo horko a končí mi menstruace, tak nejsem taková citlivá. Byl tady Vilko donést zákusky, chvíli pokecat a půjčil mi na týden reprák s dobrými basy. Ráda jsem ho viděla a mrkal na mne, chi. Měl narozeniny, padesátjedna, on tomu říká jedenácté výročí čtyřicítky. Volala jsem opatrovnici, jestli stihnou do čtvrtku podepsat povolení vycházek, návštěv u Jarka a peněz, každý pátek dvacet eur. Řekla, že ve středu to vybaví, tak doufám. Je deset hodin, půjdu číst a psát. Ale poslední večerní cíga musí být...:)

27. 9.

Dnes jsem měla den Změny. Poprvé, co jsem tady, jsem se právem rozčílila. Však to všechno taky vyšlo v můj prospěch. Začala jsem se tady včleňovat, nazývají mne Šúlanka, protože si dělám cigarety v rukách. Je to tu tady samý normální blázen, sranda. Ale dá se celkem komunikovat, protože je už znám. Neklevětím, mám dobré úmysly. Jde to výborně.

Zítřka mi Viliam donese víno na noc, budeme si převážně povídat. Nebudu s ním spát, je ženatej, dnes jsem mu to omluvně řekla. On na to že i tak je to pěkné. Hodně se na něj usmívám. Je to maska, herec, avšak cítím z něho lidštinu. Cítí mou morální sílu, takže dnes se mu při mně málem zamotal jazyk a měl sucho v ústech. Milé. Těším se na zítřka. Prý mé knihy o magii, které jsem mu půjčila, jsou kamasútra, to ho musí hodně přitahovat, četl je. Opravdu, Magie od Veselého je maximálně odvážná. Jsem ve zralém věku, takže mám už vyhraněnou osobnost s životem naučenými pravidly a zásadami. Nezkazí mne nějaká všechno jen ne prudérní knížka. A opravdu umím čarovat. Dnes přibývá měsíc, budu budovat, zejména vztah s Jarkem. Ach, jak ho já miluji...

Začly mi tady velmi rychle růst květiny, asi je tady dobrá energie. Celkově se na pokoji cítím velice dobře, organizuji si čas a dobře a rychle usínám. Už jsem rozpoznala tajemství mužského svádění a pokaždé je to stejné. Muže poznám hodně, za život jsem jich v mých třiačtyřicátých letech měla šestnáct. Zastavila jsem se až teď, nehledám rozkoš a dobrodružství, ale vztah. A už ani ten ne, protože mám Jarka. Jsem vyžítá a potřebuji začít novou cestu s jinými prioritami. Už vlastně začíná. Vyčerpává mě sezení dolu v altánku, lidé se tam jenom hádají, pomlouvají a hulákají jako v hospodě a to mi už vadí. Chci soukromí a samotu, klid a mír. Budu kouřit na balkóně a jenom ráno a večer sejdu dolů. Jdu koukat na měsíc, je krásný srp.. dobrou noc.

28. 9.

Dnes je krásný den. Je dvanáct a celý den jsem tady na pokoji. Poslouchám Boney M, kouřím a piji kafe. Už za šest hodin přijede Viliam a budu pít... a povídat si. Dnes si nedávám šátek, udělám si nadstavovaný cop. Joj, jak je dobře když nesedím v té negativní společnosti v altánu! Jarek nepíše, asi pracuje. Ráno jsem mu volala, všechno v pohodě. Znamý odtud mi byl koupit tabák do města, dala jsem mu dvě eura za cestu, křupky a fíky. Vracejí se mi vzpomínky na garsonku, kde jsme s Jarkem bydleli, ale taky na trenčanský byt, kde jsem bydlela s mámou. Dokonce večer jsem si vzpoměla na mou kočku Samii, tu jsem milovala. Od rána jsem nic nejedla, tak teď jsem snědla půlku klobásy. Jdu kouřit, poslouchat hudbu a přemýšlet.

29. 9.

Ah, moje zlatá Sered'!

Včera jsme měli moc pěkný večer a noc...

Byla to úplně uvolněná, upřímná a srdečná nálada, pila jsem víno a políbila mne d'ábelská múza. Hodně jsem mu o sobě řekla a svěřila se, poslouchal a řekl mi takové intimní věci, že nebýt toho, že jsem čarodějka, tak mne to hodně zatíží tajemstvím. Bavili jsme se o drogách, pornu, práci, zážitcích, rodině a vůbec o všem, ukazoval mi svou manželku a já povídala o Jarkovi. Pěkně uvolněně se na mne usmíval a já ceřila své čtyři přední zuby v milém úsměvu. Vypila jsem všechno víno a pak jsem dostala menzes. Líbali jsme se vášnivěji jako předtím, a já, připilá, jsem ho uspokojila ústy. Netrvalo to dlouho. Zeptal se, čím si to zasloužil, a já na to, že je hodný. Vždyť je to jednoduché. Když přede mnou stál, byl nejistý a chvěl se. Byla jsem vzhůru do třetí, on pak šel psát zápisy o klientech a já spát. Dal mi dvě vonné tyčinky, právě jsem jednu zapálila. Řekla jsem mu, že budu jeho kamarádka s výhodami, chi.

Dnes mě celé dopoledne bolela hlava a mám moc silné. Odpoledne jsem si ale dala paralen a šla malovat kartu Chtíč, je o sexu, krvi a síle. A představ si, vykládala jsem si ještě včera na situaci a vyšla mi krvavá devítka mečů. Taky mi vyšlo, že je třeba zohlednit neuvědomované aspekty situace, teda on, ptala jsem se na něho. A pak mi řekl o rodině víc a vypadá to, že vše je napořádku. Já s Jarkem dnes taky supr, řekl mi, že mne pojebal Ďábel, protože ví, že čaruju a viděl obrázek karty, kde je namalována mladá nahá žena na nestvůře, kterou drží za otěž a v druhé ruce má prázdnou dělohu. Smál se a já taky, jsem plná svůdné divoké energie. Je unavený a já taky, my dva psi... jau, ale mě bolí břicho... jdu pít kafe. Je půl deváté.

2. 10.

Ah, ale byl včera krásný večer! Byl tady na noc Vilko... nedonesl sice víno, ale začal se ke mně chovat víc osobně a z jeho pohledů, úsměvů a doteků cítím, že mne má rád, už mne více zná, hodně jsem mu o sobě povídala. Řekl, že může být můj terapeut jestli chci. Dlouho mě hladil po těle a líbali jsme se déle a uvolněněji. Hodně jsem se opět bez alkoholu styděla. Tak mile se mu smáli oči, řekl, že se mu strašně líbí, jaká jsem a že jsem velmi zlatá, a brnkl mi po nose. Dlouze se na mne díval rozšířenýma zorničkama a obskakoval mne, až mi to bylo nepohodlné. Budoucí noční donese dvě dvanáctky, jak jsem mu řekla, slíbil. Otevírám se mu.

Jarda dnes oslavoval kamarádovu padesátku, tak je opilý, strašně je zlatý, volala jsem mu. Dnes jsem jenom snídala, ale vůbec nejsem hladová. Odpoledne jsem dvě hodinky pospala, Vilko mne uvolnil a mám klidný pocit bezpečí. Táta má stále potíže se srdíčkem, bojím se o něj, ale zítra přijede. Už dva dny žebrám tady cigarety, mám už jenom na večer. Lítají mi tady bzdochy, vrčí a straší. Včera jsem byla s Vilkem dolů ve sklepě, to jsou takové dlouhé chodby, oprýskané, s invalidními vozíky a věcmi po mrtvých. Koukali jsme krabici s knihami a já jsem se moc nebála, protože tam byl. Včera mi dal hodně citu, vůbec jsme nesexovali. Do třetí rána jsme si povídali a já chvíli ležela na gauči v ošetrovně, když psal. Abych cítila sdílení atmosféry. Dodal mi klid, odvahu a obnovuji si přemýšlení, mám ho velmi ráda, ale zamilovaná nejsem. Je mi velikou oporou, neboť ředitelka je na dovolené na pět dnů a až potom podepíše papír s navrženými vycházkami, návštěvami a penězma. Těším se, když Vilko donese to pivo, to budu v euforii... chci aby mě takou viděl. Není hezký, ale je sympatický. Jeho oči jsou jasné a zkoumavé, ale pohled má přímý a vypadá to, že velmi upřímný. Barvu jsem si nevšimla.

Teď mi je velmi příjemně, už topí. Svítí mi malá lampka a hraje Dead can dance. Čtu knížku o čarodějnictví a pacifikuji rozum. Rozkvétají mi emoce, hodně se usmívám. Spomalila jsem se, není tady vůbec shon.

Včera přes den mě dva spolubydlící, Mirek a Pišta, pod námi, pozvali na víno a borovičku, a prý jsem jejich krevní skupina. Dobře mi bylo.

Teď jdu přemýšlet nad čarodějnictvím, musím se opět vpravit do role čarodějky. Zítra mi otec přinese reproduktor na mobil a sošky indických bohyň. Budu to tu mít ještě hezčí. Namalovala jsem už čtyři obrazy, Vilko na moje malování řekl Klobouk dolů. Tak jsem ráda. Začínám být přirozená a odpočívám i mezi lidmi, nehraju nijakou roli. Nemusím, sama o sobě jsem i ve své přirozenosti role čarodějky. Dokáží si velmi dobře popovídat, ale nesdílím s ostatními realitu. Moje realita je magická a často, když něco řeknu, ostatní ztichnou, stačí pár slov. Všechno je to dobré, jdu pít kafe a kouřit na balkon, je devět hodin. Cítím se živá a hlavně úplně klidná.

4.10.

Ty dny tak letí... dnes mám smutný den, protože Jarko nepřišel. Ale přijede zítra, hurá. Jsem strašně utahaná z lidí, dvanáct hodin jsem proseděla v altánu v zimě. Byl tady přes den Vilko, tak jsem chtěla. To ale není ono, vůbec se nemohu uvolnit. Je sobota a v pondělí má noční... to se moc těším. Jenom se musím zdržovat osamotě přes den, abych měla sílu. Zítra Jarko, pozítří Vilko, dva pěkné dny. Jarko se už chce milovat, počítám, že do týdne se ty podpisy vybaví a přijede si po mne. Vilko se jde protrhnout z péče o mne, je to strašně zlaté. Dnes na pokoji jsme si dali pusy, jen se dlouze dotkli zavřenými rty. Nebyl v tom sex. Cítím od něho upřímný zájem a taky obavy, aby se mi něco nestalo. Je to moc pěkné. Zuzka čarodějka mi psala, prý mi můj zájem o okultní vědy může mnoho přinést, a už i přináší. Teď musím načerpat sílu a to tak, že na sebe zapomenu, celý den jsem utonutá v egu. Hrozně vyčerpávající. Taky moc přemýšlím, je to naprd. Zítra samota samotnoucí! Vypadám jako sušená švestka, celá vysátá. Jarkovi se už potřetí nemůžu dovolat a to už je osm hodin. Asi je v šenku, tím, že mne chce, se mi vyhýbá. Včera v telefonu koktal a styděl se. Třeští mi hlava, jdu kouřit na balkon.

Aaa, už jsem nabitá. Tma, hudba, kofola a Vietnamci vedle, v černočerné tmě s baterkama. Asi návštěva v rodinném domku. Byli hluční a nevím, nevím, jestli to není něco s drogama, svítili ve veliké stodole a pak odešel jenom jeden člověk, v té tmě to nebylo vidět. Zkažené město, to mne moc inspiruje a taky mě kope múza z Vilka. Chce si se mnou popovídat na téma nebe a pekla, posmrtného života. Z vlastní zkušenosti vím, že očištěc existuje a pak už je pozdě chtít všechno napravit. Ten pocit zoufalství, že duše, kterým dlužím, na mne v obrovské intenzitě řvou své emoce, které jsem jim způsobila a já už nemohu... nemohu to vrátit zpět. Pak je tunel a na konci krásné a uklidňující zářivé světlo, psychika se v předsmrtné agonii houpe a celý svět se v rychlém sledu mění z hrůzy na nádheru... a pak nevím, protože jsem se probrala, hehe. Ale nebe a peklo si tvoříme vlastní myslí. Lidi, co berou drogy a taky mě, co zažila psychózu, tyhle věci zajímají do hloubky. Morálně svobodný Viliam, který spal se třemi ženami a jel na všem možném, se o to zajímá taky. Jako bývalý kamionista má taky dobrodružnou náturu a máme si co povídat, s neustálým zájmem o svět a o lidi, život. Dnes jsem mu nad věcí ve společnosti ještě několika klientů řekla, že v pondělí v noci budou přízemní mrazy, a on, když odcházel, zacvakal zapalovačem. Takový tajný kód dorozumění, já nás ohřeju, vykřešu tu jiskru, co nás zapálí. Vypadá na fantastického milence, když už Jarko je jako manžel. K Vilkovi cítím asi tak dvacet procent toho, co k Jarkovi, držím se rozumem zpátky. Jarka miluji na dvěstě procent a dávám mu to taky pocítit.

Jenom on mi dokázal po čase běhání pomotat hlavu. Hlavně tím, že brečel, když jsem bláznila. Splývám s ním, cítím jeho život na své kůži. Často se cítím jako on. No ale k tomu nebi a peklu; jsou duše. Jsou hladoví duchové, elementáli, elementári, démoni, duše mrtvých, sukkuby a inkubové... astrál se hemží duchy, i já měla tu čest spatřit je. Jako stín, závoj, bílou zmeř nepřírozené látky ve tmě, až příliš se lišící od všeho, co jsem doposud znala. Zvuky, pachy, podivné události do toho ani nepočítám. Jsou pro mne tak přirozené jako východ slunce. A naše duše se po smrti ocitne pouze v astrálu. Putuje a putuje, a pokud byl člověk padlý, pak padlé bytosti vycítí jeho energii a pak se dějou věci. Takový zemřelý se asi cítí jako Alenka v říši divů a moc se to podobá změně po požití drog, jelikož tak se člověk také vydává do nitra své bytosti. Vlastními myšlenkami, chtěním a emocemi si vytváří realitu. Moc jsem o tohleto nečetla a vůbec nevím, jak to ve skutečnosti vypadá, jsou to moje vlastní zážitky a úvahy. Naše duše je nesmrtelná a proto, když někdo zalichotí mému vzhledu, řeknu, že je to jenom obal, moc jsem si na něm během života nezakládala a teď už vůbec ne. Pečuji o sebe kvůli tomu, abych spíš mohla něco odovzdat než brát. Vím, že spolehlivě uchovám tajemství, proto i tohle tajemství s Viliamem je pro mne přitažlivé, není to o tom, že jsem ho potěšila. A potěším i v pondělí, teď bude dostávat. On mi dává více. Já jsem reakce, citová a tělesná reakce na jeho milotu. Je to přirozené.

Zatím nemám potřebu čarovat, vyšla jsem po pěti letech z cviku, ale mozek už obnovuje odpočívající centra. Začínají bujet, neboť literatura a předměty z minulosti mi oživují vzpomínky. Na nálady, duševní rozpoležení, až tady mám na to podmínky, protože až tady jsou Lidé. To v Holíči byly zombie. Jo jo, údouí tupých huav. Fuj...

Ale, dnes jsem se pokoušela mentálně zavolat Viliama z ošetrovny vzhůru na poschodí. Možná to i cítil, ale už chvátal domů. Dnes večer si dám Zuzčino cvičení s hudbou, nemám ale sluchátka, mám tady spolubydlící, co se bojí strašidel. Takže houbelec. Musí mi narůst mentální svaly. Strašně se mi chce čůrat, utíkám. Je skoro půlnoc, tak teď bych do toho sklepa celkem šla. Nikdo nikde, nic mi nepřipomíná běžnou realitu a potřebu bát se. Až vyhlížím, kde co je. To potom že miluji samotu, když se vlastně nikdy necítím opuštěná. Pořád mám svoji astrální larvu silné kuřačky, chi. Viliam tady po nocích straší sestřičky, klope, vynoří se z tmy a tak dále. Nevím, jestli by si u mne na něco přišel, cha. Mám žízeň, jdu dopít na balkon kofolu a pak už spát, zítra vstávám v sedm.

5. 10.

Jaj, byl tady můj sladký Jarko! Krásný... hodný a sexy... šarmantní a okouzlující. Já se samou radostí šla rozplynout. Dali jsme si hodně polibků, pěkně si mne pochytil, ale jenom trošku, protože se bál že ožije a bude to vidět, chi... tak jsme se objali, že jsme se skoro zadusili. Je mi krásně.

Tak, už je večer. Zapletla jsem si dva copy, abych byla zítra na noční hezká. Budu mít krásné bohaté a vlnité černé vlasy, ještě copky namočím do cukrové vody, to je moje tužidlo. Aby to nebylo nápadné, udělala jsem si je den dopředu. Hurá, zítra piju dvě dvanáctky! Vilko mou knížku ještě nečetl, ach, pak mne bude znát... možná, že mne bude mít ještě o kousek víc rád... mám tady vypnuté světlo, jenom noční lampa svítí a je tady teploučko. Jarko je v pohodě, když tady byl, sehnala jsem mu novalgin u sestřiček, bolí ho zoubek. Čarovala jsem, po pěti létech sympatetické kouzlo. Do starožitné průhledné láhve s drátěným zavíráním jsem nalila vodu. Venku jsem posbírala jeden svatojánský chléb – lístek, dvě růžové voňavé květiny, malé jako sedmikráska, a lupeny čajové růže. Pak jsem říkala zaříkadla pro dostatek jídla a romantickou krásnou lásku. Na malý papírek jsem nakreslila muže a ženu se srdcem v hrudi a vodorovně je spolu pospájela. Zakroutila jsem papírek, vhodila do vody a tu ještě pro sladkost zralého vztahu ocukřila. Je to pěkné i na pohled. Do Jarka jsem totiž bum – bác, jak to on pojmenoval. Když jsem ho v minulosti podvedla, plakal mi: Zničila jsi naše bumbác! Klučina moje dětinská. Miluji tak, že jedině při něm se třesu a tluče mi srdce. Jarko všude doma furt zapaluje svíčky, to jsem ho já naučila. A můj amulet s mými vlasy, nehty a krví si dal do auta na zrcátko a vůbec mu nevádí, že přes skleněnou baňku je obsah vidět. Je to machr. Musím si dát kávu, trochu cítím hlavu. Včera jsem jí hodně vypila, tak mi chybí. Dnes jsem taky cvičila koncentraci na telepatii ze Zuzčinych lekcí čarodějnictví. A taky jsem tančila dynamickou meditaci. Vážím šedesátjedna kilo, za měsíc jsem nepřibrala ani nezhubla. Ba jo, asi zhubla kilo, nebo jsem se vážila v dvou velkých svetrech s plným kapsama. Chodím se sprchovat dolů na první poschodí, tam není potřeba klíček. Včera jsem to oznámila Vilkovi na dence, a on schmatl klíčky a naléhal, abych se zamkla. Co se o mne bojí..? to by bylo moc milé. Kurva, já se cítím jako v ráji. Táta mi přinesl moje sošky a mám to tu hezčí jako kdysi na ubytovně. Cítím v sobě mír. Plachtu mám krásnou modrou a peřiny s kytka. Ta holka, co s ní bydlím, je magor, a celý den tady není. Večer si mluví sama pro sebe, pomalu, pomaloučku. Začala jsem používat krém na tvář, je tady sušící voda. Vilko mi řekl, že mám pokožku na nohou jako samet... nenatírám se tam.

Jinak tělesně jsem zdravá jako ryba, tři roky jsem nebyla u doktora. Klop, klop na dřevo. Ještě jdu čůrat a přemýšlet na balkon, snad mě ještě něco napadne a nezabije, hi.

No, nic. Jdu číst. Zítra bude dlouhá noc.....

7. 10.

To snad není pravda... to byla včera noc!

Nejdřív jsme s Bětkou seděly dole v altánku, Vilko pustil hudbu. Jak jsme si tak povídaly, Bětka začala o muži, který leží v nemocnici a v tu chvíli, ve tmě, při romantické hudbě, silně bouchla lžička v šálku! Ztuhly jsme, nikdo nebouchl do stola, nic to nemohlo způsobit. Na můj podnět jsme se pomodlily a požádala jsem ducha, ať nám neublíží. Dnes se Bětka dozvěděla, že tomu muži selhalo srdce. Jaké je to krásné, že existuje posmrtný život!

Pak šla Bětka spát. Vilko mi povídal duchařské příhody z nemocnice, i jak jim postel po smrti pacienta sama vyšla z pokoje. O půlnoci jsem otevřela první pivo a moc se rozpovídala, o sobě, o rodině. Trpělivě a zaujatě naslouchal, dívajíc se mi upřeně do očí. Měl rozšířené zorničky. Hladil mne všudě možně a já jenom povídala a měla husí kůži. Byla jsem velice upřímná, spontánní a on taky povídal o sobě. Po dvou hodinách, kdy jsem začala pít druhé pivo, jsme se ještě víc líbali, on do mne vnikl prsty a řekl, že jsem vyvrcholila, že to pozná. Já ani nevěděla, to nebylo to silné, kdy mne hádže... Jen z toho líbání předtím jsem byla strašně tekoucí, i na stehnech. Říkám mu, to jsem taková mokrá? A on na to Jo, ale jak! Pak jsem se mu věnovala, jak tak seděl na gauči, ústy a když se uspokojil, řekl mi, že jsem mu zlomila páteř. Co to znamená? Ptala jsem se. Prý že asi dvě minuty na nic nemyslel a vrchol cítil až v míše. Tak mne potěšil. Těch pět hodin se nedá popsat takhle stručně slovy, jen prožít... pak jsem šla nahoru spát. Ah, můj Jarko!!! Zbožňuji ho.

9. 10.

To byl dnes živý den...

Ráno mne vzbudil Vilko a zavolał mne dolů. Dala jsem si horké kafe a šla malovat. Za tři hodiny se mi vydařila krásná andělka, bílá a zářivá s dlouhými perleťovými vlasy v hvězdné noci. Pak mi Vilko dal zadara oběd. Mirek mi koupil víno, je vozíčkář, ale strašně sexy. Bývalý bezdřák. Pozval mě na pokoj a tam jsem vypila půl litru, měla jsem náladu. Byl tam Pišta, sedmdesátník o palici, ten se mi vyzpovídal. Mirek si lehl a zakutral se do peřiny. Já si myslela, že je opilý, tak jsem šla hoře. A teď v noci, sedím na balkóně a poslouchám ticho. Oni bydlí pode mnou a když se baví na pokoji, skrz otevřené dveře balkonu vše slyším. A Mirek svým bujarým temperamentním hlasem s maďarským přízvukem začal: Pišta, co si myslíš, že jsem byl najebaný? Přišla Barbora a já vztyk! Proto jsem ležel zakrytý. Boha, já bych ji pojebal! Proto jsem se posral na záchodě!

A slyšela jsem starého Pištu, jak říká: Já jsem se teď pochcal.

Strašně se smál a opravdu jsem slyšela cvrkání vody na zem. Měli z toho ohromnou zábavu, že jsem jim ho postavila. Ach Bože, ti chlapi. Ale je to příjemné.

Vilko má zítra noční! Hurá, zase bude pivo. A... uvidím. Za ten obraz mi donese tabák, dohodli jsme se. Dnes mi na denní lichotil a krásně se ke mně choval, úchytky mě pohladil, žertoval o sexu, na pokoji jsme si dali pusu a silně se objali.

Primátor už podepsal vycházky a návštěvy, v pátek, to je zítra, to podepíše tady ředitelka a budoucí týden v pátek jedu k Jarkovi. Joj, hrozně se těším! Otec mi donesl dětský olej na vrásky pod očima, pomáhá. Taky si ním zítra natřu tělo... budu ještě vzhůru, užiju si večer.

10. 10.

Je nádherné ráno, šest hodin a tma. Vzbudila jsem se o půl páté, svěží a odpočatá. To víno včera mi udělalo velmi dobře. Už se těším, když spatřím Mirka, co mne chce pojebat, huhu. O páté jsem se dolů osprchovala, i vlasy, dnes musím být v noci voňavá! Celé tělo jsem si natřela olejem a oprala si na nohavicích rozkrok, už jsem smrděla, ty gatě nebyly prány měsíc a půl. Cítím se perfektně, uspořádaná a vše je na pořádku. Svítí mi jenom malá lampa a je tady nádherné ticho. Zítra půjdu ven!!! První krát, do baru na malinovku a vodku. Ten obraz anděla je nádherný, furt se na něj dívám, doslova září bělobou. Použila jsem jenom černou, bílou a tělovou. Miluji tyhle tiché rána, ani hudbu neposlouchám. K snídani máme tresku, možná si půjdu sebrat. Bože, to je dobrý život...

Tak, a já jsem přes den spala pět hodin! Hurá. Teď je půl jedenácté, s Vilkem jsme byli dolů ve sklepě koukat duchy. Prý tam viděli ruce spoza mříží, jak se tam drží. Tam mne políbil a zas jsem vlhla a měla motýlky dole i v haře. Teď jde na děčko, jiné oddělení na půlhodinu a pak... ukázal mi Plzeň v ledničce... mám tady teploučko, ticho, všichni už spí. Dnes si možná koukneme to eroticko-citově-sexuální video s Jarkem. Mám ho na klíči. Já bych ho mohla za velké peníze i prodat, on se pohybuje v těch kruzích. Když už Jarda stratil venku fón i s třema videami. Mně a jeho, a kdoví, kdo to našel. Ne, za ty peníze mi to nestojí, chi.

No, jsou tři ráno. Vilko se mi věnoval, až se chudák spotil. Ani se nemoh to, když jsem se mu věnovala já. Nic on, nic já, akorát mi řekl, že jsem byla sevřená, že by tam ani jehla nevešla, hi. Jinak se k sobě nádherně chováme, jako milenci, ale každý máme svého partnera. Pusinek padlo asi milion...asi se dnes udělám, mám chuť, chi. Jinak už měsíc a půl nic, vůbec se se sebou nehraju, nechce se mi. Viděla jsem dnes stín ducha, velmi zřetelně, jako dřív. Umírá babička na děčku, do rána nevydrží, proto byl aj Vilko v napětí. Doufám, že zítra půjdu s Jarkem ven. Dobrou....

11. 10.

Joj, to byl pěkný den.

Dopoledne jsem pila čaj a pak jsem šla do baru. Půjčila jsem si od Zuzky dvě eura na pivo. Nejprve jsem tam čekala asi dvacet minut, bylo ještě zavřeno, pak jsem se šla projít. Vrátila jsem se a už bylo otevřeno! A kdo mne tam nečekal a pil pivo? Vozíčkář sexy Mirko. Vypadal jako čert. Chvíli jsme mluvili. Pak jsem si povídala s Vilkem majitelem, poznal mne a vzpomenu si i na jméno. Vypila jsem dvě piva, jenomže když jsem ještě jen šla ven, Jaro mne urazil a pak se vypnul. Jako vždy, když mne čeká něco, při čem potřebuji jeho oporu, udělá mi zle, bezdůvodně. Hajzl, zítra teda asi nepřijede, chtěli jsme se milovat při Váhu. No a co, bude tady na noční Vilko a uvidím, jestli budu stále Jarovi věrná. Tak zítra si dám tři piva, Vilko donese. Tabák mám, vydělala jsem si na něj malováním. Pomáhá mi tu kdekdo a já pomáhám taky, Mirkovi, co mne vlastně střežil a volal mě zpátky, abych neměla problémy, jsem udělala cigarety a dala zapalovač, nemá. Chlapům s dodrbanýma nohama nosím kafe z automatu. Jdu kouřit a odpočívat.

12. 10.

Paráda. Je poledne, dřichmala jsem do deváté, už si nedávám budíka, na snídani nechodím. Zuzce schizofreničce, moc hodné ženě, jsem dala obrázek a knížku o meditaci, tak mi půjčila pětku. Hurá, zase půjdu do baru a pak přijede večer Vilko, furt něco mám. Jarda se vypnul, fakt se urazil. A to jsme se dnes mohli milovat. Možná mě i podvádí, kdoví. Radši budu svobodná a nebudu ho mít, jako být ve vězení závislá na jeho nevšímavé pozornosti. Uklidila jsem si pokoj, mám to tady útulné a moc hezké. Táta je v pořádku. Viliamovi od baru, majiteli, dnes prozradím můj pseudonym a může o mně vědet víc. Ať vidí, že píšu, nějak pracuji. Hrozně jsem vděčná za důchod, neumím dodržovat pracovní stereotyp. Těším se na pivo, zase si dám dvě, plechovkové má za euro padesát, naliju si do kríglu. Možná dnes v noci, zase budu vidět ducha... Vilko minule donesl kameru s detektorem pohybu, zazní signalizace. Jenomže mu to nejde připojit, takže se uvidí. A konečně by si moh přečíst můj životopis, furt to odkládá. Uvidím, co dneska bude, zítra napíšu. Možná i dneska, zatím co bude Vilko přebalovat.

No, Vilko přebaluje. Byla jsem v baru, všechno supr. Akorát že tam byl jeden opilý chlap v podmínce, a já, jako vždycky, jsem mu chtěla pomoci. Sedl si ke mně, ale byla jsem přísná, tak si nic nedovolil. Ale, cítil se asi ohrožený, že s ním hovořím přímo a na rovinu a slabou mi vylepil. Nic se nedělo, akorát, že jsem mu to krátce vyčetla. Co taky opilému basistovi. Měla jsem dvě Krušovice a jednu vodku, akorát na kuráž, chi. Vilko mi dal slevu třicet centů, tak má u mne krásný obraz, už vím, co budu malovat.

Teď přišel Viliam ošetřovatel, je supr naladěný z akce, co měl jako DJ, koupil mi tři piva. Obraz je už suchý, dnes se těším, jak mu jej předám.

Jarda byl nejdřív nedostupný a teď se mi neozývá už vůbec nic, předpokládám, že asi úplně spacifikoval číslo a už se mi neozve... není to nic moc, ale svoboda je mi přednější. Nebudu tady dřepět kvůli tomu, aby si byl jistý, že nežiju. Ještě mám hrknuté, půjdu dolů jen co nabiji hudbu, venku není zima. Jsem ráda, že je tady Viliam, takové teplo, bezpečí a jistota. Ale milovat se s ním nemůžu...

Jsem na izbě, vyšla jsem zo zimy z altánku. Vilko vypráví o blbostech, co dělali jako mladí a mně je smutno. Myslím na Jarka. Kdoví proč má hluchý telefon. Co ho rozbil..? tohle se mi s ním ještě nestalo.. doufám, že se ozve, jsem nějak bez života. Ne, to nemůže být úplný

konec, nemá na to důvod. Možná mne podvádí, ale je to furt lepší, kdyby se ozval. Jdu se najíst, už za chvíli bude lépe. Mám tady kamaráda s pivem pro mne.

21:19

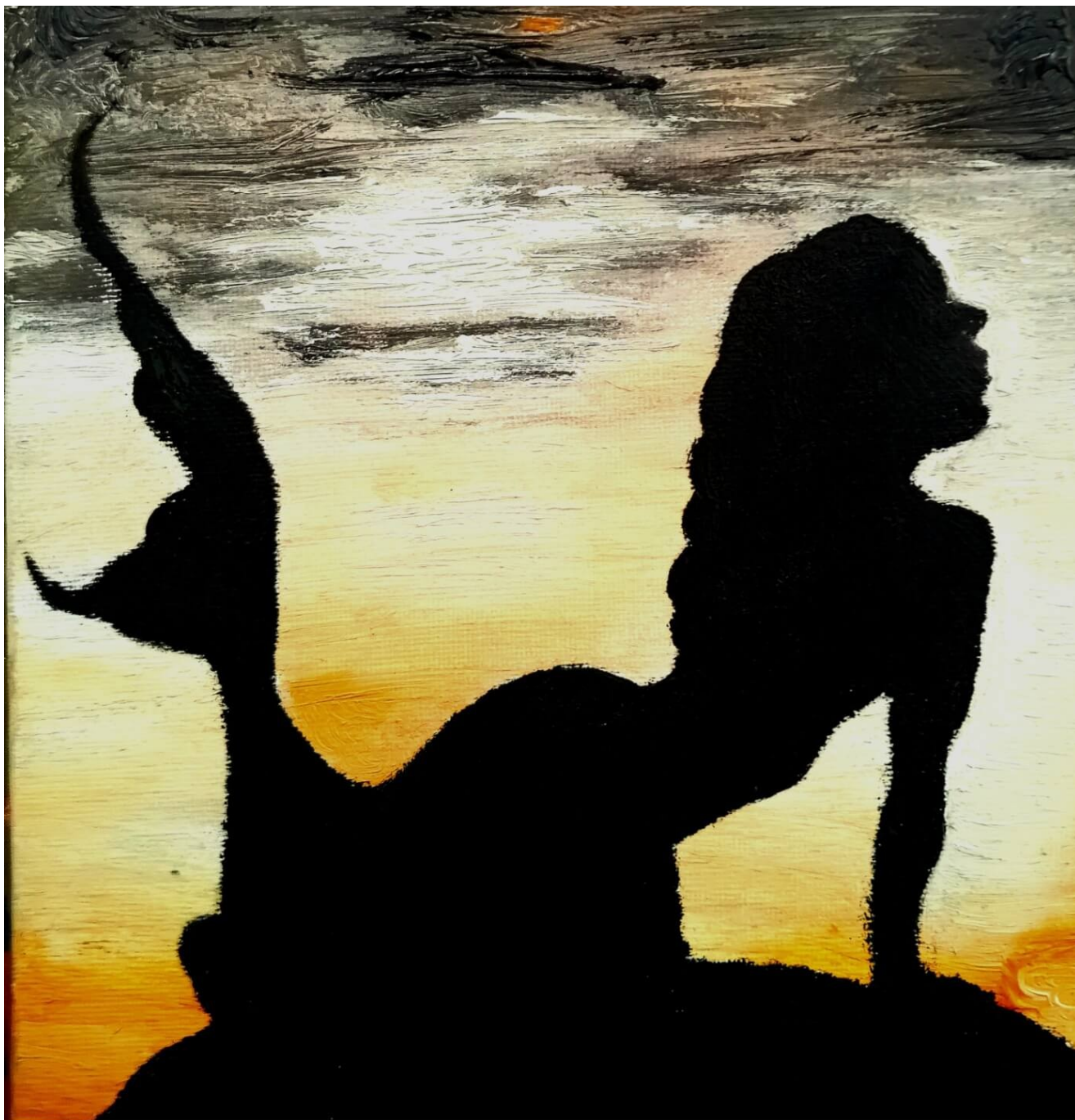
Byla jsem se osprchovat, cítím nějakou negativní energii z toho baru a taky se trápím kvůli Jarkovi. Nabíjím mobil, musím si pustit indickou instrumentálku, ať cítím duchovno. Šahá po mne chlad a vyprahlost. Vrací se mi ve vzpomínkách chvíle, kdy jsem kvůli Jarovi strašně trpěla, kdy mě bil, bil se i o mne, mizel kdovíkam a kdoví co dělal. Zase ta stejná situace; já se na něco moc těším a on mě zasáhne krutou ranou a ještě něco navíc... koho to miluju? Nevadí, nevzdám se a nepodvedu ho najisto. Již jsem mu tři roky věrná, nepokazím to. Je mi smutno, ale karty večer ukazují pěkný. Tak už jen čekat na půlnoc, asi pojedeme vyhlížet duchy, je jich tady fůra. Vilko je kamarád, který mě může o leccos obohatit a pomáhá mi, velmi. V baru mne pojmenovali umělá inteligence, ach bože, hihi.

22:48

No jáj jako už vážně nevím. Byla jsem dole v altánu, kam dopadá světlo z přesklené chodby, Vilko šel chvíli předtím na děčko, protože neměli lék na pankreas, tak jim ho šel zanást. Poslouchám tak Špinarovou z rádia přes pootevřené okno na větračku z ošetrovny, kde Vilko nechal svítit a je to okno na malý plácek, kde je altánek. Bylo tak dva metry ode mne nalevo. Naráz slyším jakoby otevírání balkonu, alespoň jsem si to myslela, že Bětka jde kouřit. A vtom ticho. Co rádio z ošetrovny přestalo hrát? Pink floyd mám puštěný velmi potichu a je to klidná pasáž, tak jsem si to uvědomila. Koukám a nevěřím vlastními očím; větračka okna je zavřená! Takže to okno se samo potichoučku a klidně se zvukem zavřelo... teda někdo nehmotný ho zavřel. Ani jsem se nelekla, když jsem si to uvědomila. Požehnala jsem duchovi anebo duši a trochu spěšně a rozechvěně jsem přešla kolem zavřených dveří do ošetrovny nahoru a teď jsem na pokoji, neboť mi bylo zima a Vilko se vrátí až o půlnoci. No pěkně. I on mi říkal, že na chodbě slýchává zvuky a kroky, a když vykoukne ze dveří, nikdo tam není. Normálka. I já už si zvykám, nejsem nějak překvapená. Chybí mi Jarko, jsem bez něho vážná, ne usměvavá. Věci se dějí jedna za druhou. Doufám, že zítra se mi už ozve. Ach, chybí mi...

13. 10.

Tak ozval se a napsal Poděkuj Seredi a odpověď nechci. Takže asi z víkendu nebude nic. Sex mi nechybí, jenom ty chvíle s ním. Neví si zvyknout, že jsem svobodná a že mi nemůže diktovat. Už je tu Vilko, musím si od něho půjčit pětku a zítra půjdu do baru zas. V pátek už dostanu peníze, takže z toho vrátím. Nejsem ani nijak moc smutná, Jaro nemůže se mnou takhle manipulovat. Nevím, jestli ho to přejde... dnes jsem malovala do baru mořskou pannu, je to pěkné. Žiju konečně. Všechno se změnilo... ani Jaro už není tentýž, je jiný, je to sedlák.

14. 10.

Jááj, jak mi je úžasně...

Včera večer jsem zaspala o deváté od smutku, Vilko tady v noci při mně kouřil, ráno jsem našla nedopalek v popelníku... duchové mlčeli. Vzbudila jsem se taky o deváté, probrala se a šla bez snídane malovat Vilkovi do baru mořskou pannu. Měla jsem ji za hodinku a půl, už mám cvik, perfektně se vydařila, protože mám umělecké barvy a dají se stínovat prsty, pastózní a syté. Nejedla jsem a pak jsem šla do baru s Bětkou, ta mne pozvala. Panečku, jak mi bylo! Rovnou jsem ten mokrý obraz zanesla Vilkovi, byl milý, že jsem si neměla dělat starosti. Já řekla, že mu dlužím třicet centů a smála jsem se. Pak jsme šly s Bětkou s pivama na terasu, je to tam nádherné, jaj, tam jsem sedávala s Jarkem, tam jsem ho spoznala!!! Cítila jsem tu atmosféru i vůni, i ty schody, kde jsem sedávala a četla, a po nichž Jarko vyšel kolem mne nahoru do ubytovny... shora odtud přišel jeden dědek a vzal mi vodku, povídali si s Bětkou. Pak mi vzala ještě jednu Plzeň. Dokonce mi Bětka řekla, že naše ředitelka dovolí i pivo, jedno, dvě, ale nesmíme vymýšlet. Bětce jsem darovala druhou mořskou pannu, moc se jí líbila. Peníze jí vrátím. Byla jsem taky dnes na sociálním a Pavlínka byla strašně milá a řekla, že když později vstávám, odloží mi snídani v kuchyni. Že mi hrozilo, že měla jít ke mně bydlet jedna problémová, ale Pavlínka a ještě jedna paní se za mne postavily, že proč bych ji tam měla trpět... a co je nejhezčí...!!! Jarek se udobřil a musela jsem mu psát z hlubokých hlubin mé lásky a i tak psal, že Těžko uvěřit... a v pátek ho sníím!!! Přijede si po mne, takže dostanu i třicet euro, z toho mu dám na pivo a stravu. Budu zářit!! Když teď s námi nebude táta, budeme o to odvážnější a vášnivější! Zítřej maluju, zase mořskou pannu. Zdálo se mi o tom hezkém Mirkovi na vozíčku, že se milujeme. Řekla jsem mu dnes - nechtěj vědět, co se mi o tobě zdálo. A on že mně se s tebou zdálo už předevcírem... úplně změnil chování ke mně, povídá si se mnou už uvolněně a usmívá se, moc krásně, sametově. Dělam mu cigarety, tak čtyři denně, už nemám tabák, ale mám fůru ohorků s množstvím tabáku. Hádžu mu je z balkonu. Zítřej mají všichni důchod a Mirek mi chce koupit tabák, abych mu dělala cigy. A táta přijede pozítří. Zítřej mi dá tabák Mirek a potom táta, ve čtvrtek. Koupil mi i další, čtyři umělecké barvy, ne ty levné. Pak kofolu bez cukru, pět bylinek na čaje (hurá) a už nevím co. Vidíš, ještě mu musím zavolat, ať mi donese vonné tyčinky.

Dobře, jdu se převléct do košile a kouřit na balkon, je teplo. Poslouchám Pink Floyd a žiju to, co jsem si márně chtěla vyvolat z paměti v Holíči. Atmosféru Sereďe, Jarkovy žluté mikiny, piva, barových lavic a železnice s liduprázdnýma ulicema. Znovuzrozena.... miluji život!

A, ještě jsem chtěla. Předevčírem jsme s Vilkem po půlnoci dali kameru na chodbu, aby viděl, jestli někdo nejde. Ale poslouchali jsme taky zvuky, a to se tedy toho dělo! Astrál je přelidněn, nebo spíš předušen, hihi. Znělo to jako spiritbox, mašinka na zaznamenávání zvuků paranormální aktivity. Nelidské ochkání, divné kvílení a prapodivné bručení. Já se vůbec nebála, neboť jsem byla s ním v ošetřovně a pila třetí plzeň, a tak jsem se vybrala na záchod na tu chodbu. Když jsem se vrátila, ozvali se hrůzostrašné zvuky prudkého pomalého dýchání. Ale to starý Pišta šel na záchod. Po celý čas se nám s Vilkem střídala husí kůže.

Jáááj, já miluju Jarka!! Už devět let. I moje tělo na něj reaguje pořád stejně... už jenom dva dny a bude divoko. Přijede si po mně. Už ho tady znají a věří mu. Má důvěru, to je pro něj supr, mít za mne odpovědnost. Jdu kouřit a pak spát, je půl desáté. Dobrou nůcku!

16. 10.

Ahhh... to snad není pravda, dny jsou ze dne na den hezčí... jsem tak čilá, že dnes jsem spala jenom dvě hodiny. Namalovala jsem tu mořskou pannu, a už i zanesla do baru Vilkovi, ještě mokrou. Moc se vydařila. Byl zlatý, děkoval. Byla jsem tam s Bětkou a strašně mi bylo dobře... viděla jsem schodiště...na kterém mne Jarko musel obejít, seděla jsem v okénku ve stěně. Tak jsme se seznámili. Vilkovmu synovi je deset a spadla mu šlapka z toho schodiště dolů a já mu ji podala. Ptá se, kdo jste? Já že jedna teta, která tady kdysi bydlela, ale ty si mně asi nepamatuješ. Byly mu dva roky. A on, potvora, že ano! A utekl.

Dnes měl Vilko ošetřovatel denní, ale měl moc roboty, tak jsme se viděli jen spěšně. Na pusku ale čas byl a koupil mi cigarety. Žeprý mi dluží, že třikrát.. a já, že to je moje věc, nic mi nedlužíš! Smál se, jak se mu to líbilo. Říkal, že řiditelka zavolala kdysi spiritistku do sklepa, protože se tam děly věci, jaké, to nevím. A spiritistka prý řekla, že nechtějte vědět, co tam je. A odešla.

Mirko, sexy chlap, bezďák na vozíčku, co mu omrzly nohy a nemá je, mne zeširoka balí. Je hrubý, ale i něžný, alkoholik. Pomáhal mi s cigaretami, pak já jemu. Pištovi chodím pro kafe do automatu a přes balkon debatíme. Je už zima, nosím kožíšek.

Dnes tady byl táta a to bylo krásné! Je zdravý a donesl mi chipsy, čokoládu, čtyři sypané bylinkové čaje- meduňku, kopřivu, třezalku a plicník, jak jsem si přála. K tomu čtyři umělecké barvy, žlutou, karmínovou, tyrkysovou a hnědou. Velké tuby, to vydrží! Druhou mořskou pannu jsem dala Bětce, teď mne to napadlo. Ještě donesl plátna, tabák, kofolu a minerálku, a koupil mi nádherné pantofle z ovčí vlny s pevnou podrážkou, slovenská výroba. Koupil na trhu. Rychle odešel, třásla nás zima.

Pak jsem šla rozměnit deset eur co mi dal, protože jsem chtěla pětku vrátit Zuzce. Ta je chuděrka zavřená na izbě se zataženými žaluziemi, mívá hluboké úzkosti a někdy nejde ani na oběd. Šla jsem do obchodu, ale ten mi před nosem zavřeli, jak jsem tak byla v nestějně zapletených dvou copáncích a starém svetru. Tak jsem rychle šla do baru a koupila si dvě Krušovice. Už jsem psala s Jarkem. Pak jsme si psali asi hodinu a půl, samé pěkné a vášnivě hrubé věci, až tak hořel telefon. Já pila pivo na balkoně a kouřila a poslouchala Pink floyd. Napsala jsem mu: Ah Jarko, jaký je ten život z ničeho nic krásný... s tebou... V tobě je krásný a hluboko, odepsal mi. Moje básnické rozplývání vždy spřízumní sexem, strašně jsem se smála, hihi.

Všechno jsem si nachystala, oprala, vytrhala si obočí, natřela vyrážku i vrásky pod očima, ať mám hladkou pleť. Teď je půl deváté, zítra si už jenom rozpustím vlasy, cukrová voda vlnky uchová, celé copky jsem si do ní namočila, a osprchuju se. Ten kluk Jarda si po mne přijede autem, už sehnal řidiče. Ještě si uklidním nepokoj čokoládou, vypiju třezalkový čaj a půjdu spát... drž palec!

19. 10.

Juj, víkend dopadl perfektně. Promilovali jsme ho... šestkrát za dva a půl dne. Dělal jsem řízky se zeleninovou rýží a česnečku. Tam i zpět jsme šli vlakem, nádherné cesty. Jarda mi koupil prřavé fernety, abych měla větší radost z cestování. Otec je napořádku. Teď je sedm hodin, je už tma a já piji čaje, třezalku a ještě kopřivu. Mám tabák, na nádraží jsme koupili. Ještě mi zůstalo deset eur, tak pozítří padám do baru na pivo. Pokojíček mne čekal uklizený, teploučký a útulný, je mi tady lépe jako u Jarka. Jsem společensky i tělesně vyžita, je mi příjemně. Půjdu kouřit, už potřebuju samotu a čas na přemýšlení. Dobře, že spolu nebydlíme. Ale miluju ho a s Vilkem už nebude nic, protože teď Jarda přísně mluvil o věrnosti. A já ho chci napořád, věřím si, že nikomu nedám. Jdu já.

No, už jsem pobafkala. Pustila jsem si pohodový Pink floyd a natřela si tvář dětským olejem. Jsem už v košilce, sedím na peřině. Vzpomínám a dnes ráno mě Jarko vzbudil tím, že se mi dotkl rtů, přitisknul mi na ně prst. Asi se mu líbí a byl zvědavý, jaké jsou měkké. Teď jsem zase bez něho a můžu se konečně věnovat mým tranzovým stavům, kartám a čarodějnictví. Potřebuju po víkendu znovuprobudit magické myšlení, ta puštěná televize, Jarkovo brblání na všechno, vaření a pití mě vždy otupí. Jdu číst, a pak spát, je devět.

20. 10.

Dnes jsem malovala, celkem se to podařilo. V jídelně jsem měla celý den službu s odkládáním talířů a příborů po šedesáti lidech, tak jsem se měla spíš pracovně. Od opatrovníka jsem si vyprosila svolení k výběru sto eur na nákupy, mám tam tisíčku. Objednala jsem si šest magických předmětů na rituály a k dekoraci. Večer jsem čarovala, na Jarka – aby při mně zůstal, dnes byl celý den vyplý. Zítra jedu do baru, mám deset eur, hurá. Pak večer přijede Viliam na noční. Budu se držet trochu zpátky, Jarko mi zakázal to, co měsíc předtím doporučil. Neví o ničem, jinak by byl konec. Budík jsem si dala na půl pátou, chci vstát brzy, mám ráda tu nočně – ranní atmosféru. Jdu spát, bude deset.

21. 10.

Vzbudila jsem se na budík o půl páté, nasnídala se a pak spala až do jedenácti. O třetí jsem šla s Bětkou do baru, ale nic moc. Vypila jsem pivo s vodkou a kofolou. Pak jsem si koupila dvě plzně sem domů. Teď jsem je vypila, poslouchám Dead can dance, krásná hudba. Bětka, Miro i Pišta jsou opilí, seru na ně, rozebírají blbosti a hádají se. Teď za mnou přišel Vilko a už se těšíme, jak budeme v noci sledovat duchy. Do sklepa dáme kameru nahrávat. Jarkovi jsem psala, všechno supr. Jdu na to, udělám si bylinkový čaj a jdu za Vilkem.

Já to včera neříkala, ale v noci jsem kouřila na balkóně a viděla jsem míhnout se bílý stín při dvěřích a hned na to jsem slyšela cinknutí, opět, lžičky o hrníček... uvnitř, na stole. Schválně jsem to vyzkoušela, cinknout, a byl to tentýž zvuk. Trochu později jsem kvůli tomu usnula a měla jsem zapnutou lampu. Vilko teď dole zkoušel paranormální aktivitu a ukázal mi, že přístroj něco zachytil. Pípal. Tak to uvidíme, jaké to bude v noci. Teď si jdu vypít čaj, udělala jsem si kopřivu. Vilko nedonesl žádný alkohol, což mne štve. Nemyslí mu to. Dobře, pak napíšu, co se dělo. Teď jdu poslouchat hudbu a kouřit.

No, bude jedenáct, piju čaje, dala jsem si i ashwagandhu na vitalitu, i pestřec na játra. Vilko šel na béčko, jiné oddělení, vrátí se o půlnoci. Z duchařiny asi nebude nic, protože nemám magickou, ale budhistickou náladu. Poslouchám indickou instrumentálku a je mi velmi fajn, teď jsem na pokoji. Nemám už tabák, Vilko mi dal cigarety a dolů v altánku mne zababušil do deky. Furt si mne přituluje a hladí po ramenou, je velmi milý, pečující.

Joj, já se už těším, až mi přijdou ty čarodějné předměty..! Budu to tady mít krásné. Ve čtvrtek mi otec donese vonné tyčinky – vanilku, santal a bílou růži. Ach bože, těším se. Zítra je středa, budu asi malovat, anebo spát. Ven nemůžu a dnes jsem na sebe a Bětku minula celou desítku, tak nemám peníze. Ve čtvrtek deset od otce a v pátek dvacet. Jdu kouřit.

Je půl třetí. Dostala jsem nápad, aby jsme ten záznam z kamery, co dáme do sklepa, nahráli video se zvukem. Po půlnoci jsme oba s druhým mobilem sledovali orby a poslouchali velmi hlasité ťukání. Napadlo mne, že to může být tvrdý hmyz, jak tak naráží přivolán světlem, ale kamera nic neviděla. Pak se ale začaly z přenosu ozývat doslova záhrobní zvuky, ne moc, ale o to děsivější. Jako polohlasný chrapot zombie. A potom do ticha vysloveně chrchot jako od půl člověka, půl vlka... bylo to velmi hlasné, to nemohlo být z dálky. Já se na video radši nekoukala, Vilko ano. Pak šel vzít kameru, chtěl ji dát na chodbu, aby jsme viděli, kdo jede na záchod. Já si šla zakouřit na terasu, a naráz Vilko přiběhl, oči vytřeštěné a po chvíli napětí vyhrkl: Mně drbe. Nejdřív nebyl schopný mluvit, pak jsem se ptala, tak prý

docela zřetelně za chrbtem na chodbě slyšel šeptem asi třikrát volání: Vilko... on šel se mnou mluvit, a já venku za zavřenýma dvěřma potichu! Moc jsem se nevyplašila a usoudila, že duchové chtějí komunikovat a umějí i dobře napodobovat. Jenom mne napadlo, jestli se neozvala nějaká duše, která potřebuje pomoci. Docela dobře možné ale je, že si z nás dělali srandu. Pak jsme se zamkli v ošetřovně a věnovali se jeden druhému, Vilko byl ústy uspokojen a já jako studánka. Náš vztah se stává uvolněným. Vilko se na mne pořád s takovým milým úžasem díval rošťáckýma očima, já se pořád usmívala. Řekl mi, že neví, co s ním dělám, ale prý jsem jeho viagra. Smála jsem se. Pak nám pro změnu na chodbě padl telefon s velmi silným magnetem na skříňku, Vilko řekl, že to se ztěžka dá vůbec odlepit. No, už se nedivím. Všichni tady nahoře jsou nemocní, kahrncou a soplí, já jsem v pohodě. Jdu spát, ať si oddechnu. Dobrou... mám trochu pocit posvátna, strach se změnil na zvědavý zájem.

22. 10.

Je sedm večer. Vzbudila jsem se až o půl desáté, pak namalovala obraz pro pečovatelku ukrajinku, zítra mi donese tabák. Potom jsem dřímala, protože jsem hrozně ospalá, líná a mám tmu před očima, když vstávám. Piju totiž meduňku a kafe žádné. Jak jsem dřímala, vrátil se mi stav snění o pěkných věcech, jak jsem jej měla kdysi. Není to vědomé snění, ale mysl si sama vytváří citově velmi příjemné a relaxační představy, které jen tak tak postřehnu a pak zase zmizí.

Dnes mi Pišta vyprávěl, že Mírek na vozičku ze spaní vykřikoval Barbi! Barborka! Barbi! A oba se na to vzbudili. Pišta se Mirka ptal, o čem se mu zdálo, a Mírek odvrkl, že na to nemusí být zvědavý. Dnes byl Mírek vážný. Moc se mu líbím a stojí mu při mně, slyšela jsem ho to tajně víckrát říkat Pištovi. No sranda.

Vilko ještě včera říkal, že v pátek, když jsem byla u Jarka, jsem mu velmi chyběla, vždy že chtěl vyběhnout za mnou do pokoje. Furt vypytuje pusinky.

Zítra přijede otec. Je nějaký nezdravý, ale to si spíš namlouvá. Jarek mi udělal krásný večer, volala jsem mu a povídal si se mnou úplně uvolněně. Jde vařit kuřátko. Ještě mu budu psát za chvíli, boha, nemám tabák, tak bych kouřila! Vyndávám zbytky tabáku z mých nedopalků a dělám z toho cigarety, jenomže už i ty jsem minula. Je to hnus, mám v ústech samý popel, slaný. No nic, zkusím aspoň jednu.

23.10.

No, ještěže mi Bětka dala ráno cigarety, měla bych dobrý absták.... otec spokojený super, už mi tady dymí santal, je osm hodin večer. V baru jsem darovala další obraz, že vyvěsí, tak se moc těším, a vypila jsem čtyři vodky, jsem plná síly. Nepřetržitě od rána, Bětka ma furt rozesmívá, pozvala jsem ji. Teď přišel Vilko s třemi desítkami a už se těšíme na večer, on dělá dole a já jsem na pokoji, přijede si pro mě. Zemřela babička na děčku, to bude zase živá noc. Točíme. Je mi strašně divoce a dobře, ale Jarkovi jsem věrná a nezměním to. Oči mám jak plamen. Mysl funguje na plnou kapacitu. Je víchr a strašně prší, poslouchám Hair. Hippies... dnes tady bylo vystoupení Gizky Oňové, repeťáčky, smála jsem se a zpívala. Ah, ať mi už přijdou ty čarodějné věci, budu ve svém živlu! Na balkóně je potopa, všude mokro. Jarko v pohodě. Nataša Ukrajinka mi zapoměla donést tabak, ale mám od otce. A zítra dvacet na víkend! Zase pozvu Bětku. Pak napíšu, slyším Vilka jak jde, kroky po chodbě.

Čekám, je deset. Sousedky slyším skrz stěnu, jak se vadí, kolik je půl kila a půl kila. Jedna tvrdí, že dvě, druhá že pět. Fakt jsem tady sama... z tý vodky je mi velmi horko, hoří mi ruce, a to už je pět hodin po, už jsem i vystřízlivěla. Pustila jsem si hudbu z devadesátých let, to jsem měla patnáct. Cítím se jako dítě, bezpečně a bez vážnějších starostí. O to víc potřebuju citovou odezvu. Vilko je fajn parťák, nesklame, postará se, je zodpovědný. Jaj, nesnáším vystřízlivívání, blbý zdravotní pocit a špatná nálada. Však taky za dvě hodiny pokračuju, ale už s pivem, to není taková opice. Jsem unavená. Jé, hraje Titanic... myslím na Jarka. Chci mít teď okolo krásné a jemné věci, nemám chuť nahrávat duší hlasy a stíny. Chci umělce, elegantní, citlivé a čisté lidi. Co je u umělců diskutabilní. Dole v ošetřovně si musím pustit velmi emocionální skladby, například Kukushku, co mi připomene mou dřívější chuť do života. A, už jede Vilko! Hurá.

Tak, pokecali jsme, pousmívali. Jde ještě koupat jednu Danihelovou. Už je půl jedenácté. Tu babenku právě odvezla pohřební služba. Kukadla se mi zavírají, protože hrajou sladáky. Vilko mi řekl, že budu škrábat stěnu, ale nic mu nedovolím, nemám náladu. Vilko majitel baru si objednal obraz Jokera, už jsem našla perfektní vzor. Ukázal mi tetování na ruce, má ho tam. Chudák, furt má obličkové kameny, musejí mu přes něho zavádět hadičky a podobně. Ta hudba je fakt hrozná sladáková, dala jsem film Jesus christ superstar. Asi dám silnou kafe, ať nespím. To je hudba, boha! Perfekt. Cítím se jako sedmnáctiletá. Toto psaní mi dobře zabíjí čas. Ještě hodinu a čtvrt čekat. No nic, nebudu si nasilu udržovat náladu, jinak se vyčerpám. Můj Jarko... tak bych se teď k němu zatoulila do podpaždí... cítila bych jeho dech a sny... moc

ho miluji. To, co teď dělám, nepovažuji za nevěru, je to hra. Svoje tělo jsem mu přece nedala. Nezasahuje mi to do srdce a duše. Je to jen další ze vztahů. K Vilovi cítím jenom přátelství. Co mne teď napadlo; minule šel Jarko do obchodu a takový pětiletý kluk říká mamince: Mami, to je Ježíš, že? Jak se styděl, můj... jaj, potřebuju změnu prostředí, jdu do zimy na balkon. Nechtěla bych pít stále, velmi to znechucuje a otupuje. Tak se nudím, že koukám po plafonu, jestli tady mám bzdochy. V noci to naráží do všeho a hučí. Létá mi to smradlavé k hlavě, protože tam svítí lampa. Je tady taky kopec zahraničních berušek, žlutých. Zítra půjdu vybrat peníze a pak malovat. Dám to na největší plátno, jaké mám, udělám si reklamu. Fuj, jak kahrncají na chodbě, samý virus. Mně není vůbec nic. Všichni mají srajdů, já si ani ruce neumývám, jsem odolná. Minule jsem šla o páté ráno do sprchy a mřížka na odtoku byla posunutá a vedle dvě myši hovínka. No a co, spláchnula jsem to a nic. A pod balkonem mi běhal zajíc z pole, chi, to bylo milé, asi o dvanácté. Netopýři tady lítají a békají ovce. Ráno kokrhá kohout, tady byly taky slepice, jenomže je podrhla kuna. Jo, už jsem vypila dvě silné kávy, už to cítím, začínám chytat náladu. Krásně hrá ten Ježíš... to poslouchal otec, když mi bylo asi pět a máma mu to chtěla zhabat, protože to poslouchal na sluchátka a pil při tom, dlouho, dlouho do noci. Taky mu v bytě ve velikém hrnci spálila Bibli. Hnusná žena. Dnes se mi o ní zdálo, furt že jí hrabe a dělá mi zle. Ty její psycho tahy mi vůbec nechybí, ulevilo se mi, když ji nemám. Chybí mi její dobrá stránka. Je to velmi nešťastná žena. Už je půl dvanácté, dobře. Zdá se mi, že pevně věřím v Boha, často se mlčky modlím. Jenom cítím tu úctu. Nemám Jeho představu. On je já. Je všude a ve všem. A ďábel je asi opravdu ten vtipný kozel. Opilec. Chce se mi čůrat, ale bojím se jít na záchod. Půjdu až pak, dole, když tam bude Vilko. Jinak ty kávy piju bez cukru, ten je dolu v altánku. Doufám že mi nenavlhne, když prší, a nebude z něj kámen, haha. Nádherně mi rostou ty mandarínky, velmi rychle, i jabko má šest nových lístků. Asi je tady dobrá energie, rostlinky cítí. Když mi dojdou pomůcky, vyčistím to tady rituálně a bude tady ještě lépe. Přivolám anděly a dobré, ochranné síly. Není moc dobré nazlobit něco ve sklepě. Už to, že dvakrát divně padl mobil ze skříňky, když jsme nahrávali, není dobré znamení. Ve jménu Krista, nechceme Vám ublížit. Jaj, já se asi počůrá. Tuším už jde Vilko... ne, vrzli dveře na záchod, hm. Jsem jenom v noční košili, jaj, teplo mi je. Vilko je tak trochu zabeďněný, kromě Jarka mi všichni muži připadají zabeďnění. Jarko má moc vysoce vyvinutou intuici, někdy víc, než já. Nezapojuje rozum, protože je blbý, hihi. A tím je moudrý. Obyčejný učňák zámečník tromfnul středoškolačku s odborným vzděláním a téměř vysokoškolským učivem v malíku. Co tam po skriptech, Jarko má postgraduál a piježdí ze života. No, zaklela jsem si, že už mi je dlouho, je za sedm půlnoc. Joj, cvrkla jsem si malinko. Včera jsem usnula při pohádce Finist, jasný sokol a vybavovaly se mi útržky vůní, citů

a představ z mého raného dětství. Už je toho ale pořídčej, kdysi jsem už jako dospělá dětstvím žila. Bylo tak krásné, že jsem si jej chtěla udržet co nejdéle a dělala jsem pro to mnoho. Teď je přesně půlnoc. Zpívá herec – Ježíš. Táta je v pohodě, dnes měl krásné veselé, směřivé oči, když mne viděl rozzářenou. Ale, jen tak – tak mi dal desítku, potvora lakomá. No, ale už začínám být naprd. Jsou tři po půlnoci. Já vím, že Vilko šel na děčko, kde umřela tá stařenka a sestřičky se tam bojí. On tam nemá práci, chodí jenom kecat. Jsem unavená. Jdu si zapálit. A přitom se pochčiju, haha. Jdu na wécko.

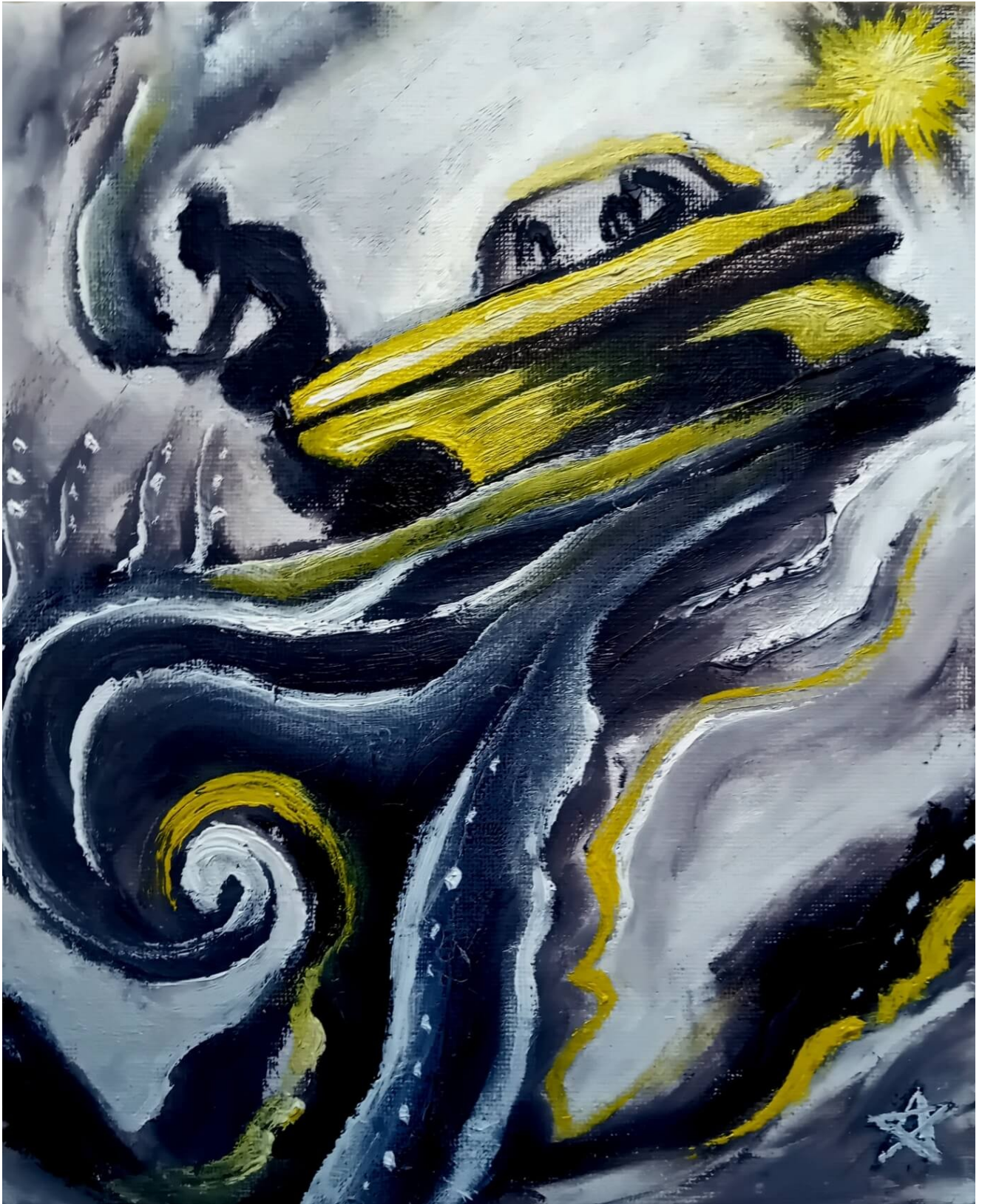
No, jsou přesně čtyři, konec dučařiny, díkbůh. Vypila jsem ty tři kozly a tak. Nic nebylo. Slyšeli jsme na chodbě kroky, i vrzání, až kvílení dvěří, ale nikdo nešel na záchod. Mně se pak moc chtělo, šla jsem, vůbec jsem se nebála. Dvěře, které byly předtím zavřené, byly naráz otevřené, a posunula se kamera ve sklepe, ačkoli magnet je tak silný, že i rukou jde ztěží posunout. Zvuky, dýchání, selhání elektroniky. Jsem moc unavená, zítra maluju Jokera. Cítím se velmi fajn, s Vilkem jsme se jenom dlouze, citově políbili na rty se zavřenými ústy, přitiskli jsme se k sobě. Venku prší, půjdu spát... ještě jedna cigareta. Nádherně mi to tu voní, teď si na noc zapálím vanilku. Všechno puká, na chodbě zvuky, já jsem vycikaná, klidná, vyžítá. Ahojky... a krásnou noc.

24. 10.

Jujky, takový poklidný, uvolněný a spontánní den je.. nežiji teď přemírou citů jako vždy. Ale o to víc se směju. Je šest večer, na pokoji mám krásně intimčo a útulně, teploučko. Šla jsem spát o půl páté ráno a vzbudila se o osmi. Hned jsem, bez snídaně a s opicí šla malovat toho Jokera. Zvolila jsem si fotografii tváře v polostínu, velmi těžké, ale efektní. Po dvou hodinách byl výsledek takový, že mě to až překvapilo, moc se mi to povedlo. Polo – fotografie, polo – umělecká malba s cítěním. Jelikož Joker je horor, nějak mi to vyšlo, že je obrázek opravdu strašidelný. I barevně je dobrý. Je na radiátoru, ať ho zítra mohu donést Vilkovi. Joj, tomu se bude líbit..! o jedenácti dopolende jsem šla spát a vzbudila se až o čtyřech odpoledne. Perfektně odpočatá, ráno jsem se z té včerejší vodky cítila jako v jiném světě, nějakém cizím, už to znám. Dobrý reset. Teď mi Marcel odvedle zalil mateřídouškový čaj, napsal mi Jarek a z toho mi je fajn. Zapálím vonnou tyčinku, santal, to je na magickou náladu. Růži mám na snění a vanilku na spaní. Cítím se skoro jako doma, velmi se mi líbí i to povídání klientů z chodby a přes stěnu, je to jako televize. Dnes vůbec nemyslím na strašidla. Byla jsem u sociální Pavlíanky, dala mi dvacet eur. Hurá, jsem bohatá! Chi... budu se jen tak motkat a psát Jarkovi, nechce se mi nic. Pustím si hudbu. Nic mi nechybí, úplně jsem ukolébaná klidem a pohodou. Včera jsme fakt nic nenatočili, to je důkaz, že to video bylo v ten den jiné, a ty zvuky tam byly výjimečně. Zavolám tátovi, trošku mu udělám náladu. Jarko běhá, okolo domu. Topí a upratuje, čistí zajícům. Je to super, že jsem tady, protože kdybych bydlela s ním, žádný bar se nekoná, nepustil by mě. A já bych se společensky nevyžila. Dobře, jdu si užívat hudby a motkání, chi.

No, už jsem i uklidila a opravila kabel od počítače. Jaj, já hořím! Tak tady mám krásně teploučko. Co budu dělat, je jenom osm. Číst se mi moc nechce, chci něco dávat doporádku. Aha, jdu si vykládat Mystickou Lenormand, podle knížky, má moc pěkné významy kombinací. Trošku se tak zamyslet nad běžným životem, nad vztahy, poptat se, kdo a jako. Krásně voní ta tyčinka bílé růže... sním... zítra zase bar, ale tvrdé už nebudu pít. Bětku zase pozývám. Pustím si Adiemus, při něm jsem jako jedenáctiletá začala vykládat z balíčku levných karet. Bylo to něco posvátného, nikdy jsem neznala karty. Jiný svět, počátky mých tranzových stavů. Tak, už mi hraje, úplně se mi vybavují vzpomínky na dětství, cítím stejné pocity a životní náladu... dokonce útržky zážitků, jak jsem chodila do lesíka blízko domu, kamarádky a kamarádi, škola. Tuto hudbu jsem si pouštěla i při uklízení a mytí podlahy na internátě. Jej, Jardovi jsem psala že jedu na karty a on že: Jdi bože. To aby mi aspoň něco napsal, celý den mu píšu, co dělám. Potím se, teď jsem vypila horký čajík. Mám krásné

upravené nehty na francouzskou manikuru, bez laku. Jenom mám taký skleněný pilník, co mi je vyleští, jako kdyby byly nalakovány. Vilko se mi včera svěřil, že ho za těžké ublížení na zdraví vzala policie, že děti z prvního manželství odmítá, a mnoho, mnoho osobních věcí. Jsem zvyklá na důvěru lidí a nikde nic nepovím. Vážím si toho. Dnes mám jemnou, lehkou a živou náladu, jako baletka, chi. Nebo spíš pohanská kněžka. Jdu na ty karty.

25. 10.

Dneska mám úplně jasný den. Reálný. Dooběda jsem zjistila, že Mirek na vozíku je donašeč a bonzák, ožrala, který řeší druhé a ne svůj propitej mozek. Fuj. Byla jsem v baru s Bětkou, bylo super. Vilko, majitel, řekl, že dělá umělecký koutek a bude ode mne potřebovat obrazy. Hurá! Ještě mi zůstalo na jedno pivo, dnes mi dal za Jokera dvě eura slevu. Půjdu a donesu mu tři obrázky, co mám doma. Nemám to kde dávat. Je to inteligentní a příjemný chlap. Jarko se mi celý den slabě ozýval, až teď večer, že pracuje, a že ho bolí hlava. Cítím, že pil, ale nechce mi prozradit, kde je. Kurva vyloučena. Chci, aby zítra přišel pomilovat se, ale jestli se na to bude cítit... je půl deváté, po třech vodkách a dvou pivách mi je fajn, piju bylinkový čaj a poslouchám Adiemus. Trápím se kvůli Jarkovi, zase se vyčerpává. Jsem smutná. Jinak, když jsem přišla, dvě hodinky jsem malovala obraz a při náčrtu ceruzkou se mi pak, když jsem nanášela barvy, objevil v pravém dolním rohu pentagram, načrtlý tužkou, který jsem já stotisícprocentně nekreslila. Šokovalo mne to a pokračovala jsem dál. Už ani nevnímám tyhle věci. Při malování jsem si povídala s duší... jdu kouřit a napsat Jarkovi, jestli je už v teple doma. Říká mi, abych šla spát. Napsala jsem mu, že zítra se milujeme, když nebude pršet. Uvidím, co z toho bude. Pečovatelka rozdává noční léky, vypla jsem hlasitou hudbu. Píča, jediná zlá. Stará kurva, vypadá jak primitivní metla a dělá si z nás šašky. Dobře jsem jí dala teď, nebudu psát, jak. Myslím na Jarka. Začínám být ospalá, dobře. Teď budu myslet na sebe, vypiju bylinky a sním sáčkové pyré, mám hlad. Tak, půjdu spát, možná zítra po týdnu budu s Jarkem...dejbůh...

26. 10.

No, prd. Jaro vaří. A kdoví, kde byl a pil, včera ty správy i tak vypadaly. Ani nespal doma, řekl mi to. Tak ať.

Já dnes jedu zase do baru, půjčila jsem si od Zuzky pětku. Vilkovi nesu čtyři obrázky, ten včerejší jsem ráno dokončila, je supr. Vstala jsem o půl osmé s čistou myslí a teď se najím. Bude jedna, ještě dvě hodinky. Nemám moc náladu... to ten Jaro, vždycky něco pokazí. Pak napíšu, když se vrátím, protože když začnu takhle přemýšlet, je mi nanic. Ahoj.

Bylo mi výborně. Je sedm večer. Dala jsem si tři piva a tři vodky. Vilko se choval supr profesionálně. Přišla i Bětka. Zaplatím za ni kofolu, a já jsem si vzala na sekeru pivo, dal mi Budvar. Slíbila jsem přísně, že ve čtvrtek vrátím. A on mi přísně odpověděl, že ano. Ve čtvrtek přijede otec, donese mi tabák i desítku. A v pátek mám dvacku. To bude veselo! Vilko spoznal Jarka na obraze, já se jak pitomá ptám; podobá se? Neodpověděl, inteligent, chi. S Jarkem perfektně, píše mi samé Ok a Wow na obraz. To co je? Asi dvacet sms jsem mu napsala, že jsem mu věrná, což je pravda, a ze stylu mé řeči cítí, že je to opravdu pravda.. jak je mi z toho dobře... chybí mi. Moc. Moje jediná, životní láska... jaký to dar. Jdu si zapálit vonní tyčinku santal, kouřit a pak uvidím. Jsem plná čilé síly, milovala by jsem se. Samou mne to nebaví vůbec. Raději energii věnuji do něčeho pěkného, trvalého. Kdybych tady měla barvy, už maluju. Ale oni mi je dávají do kuchyňky. Jarkovi jsem teď napsala, že chci, aby se do mne zase zamiloval... zda to jde... a v závořce že žertuji. Chi... aspoň mu udělám náladu po včerejší dřině. Budu dnes dobře spát. Jdu konečně kouřit, pokud je co. A čaj, Marcelovi za konvici donesu cigu.

Tak, čaj jsem vypila, tabáku mám málo, protože mi pečovatelka Nataša nedonesla za obraz nic. Naolejovala jsem se a zítra budu malovat na čtverec, ještě dnes si vyberu, co. Asi osamělého muže, jsou tam krásné obrázky. Tepu životem. To dělá i ten Adiemus. Dnes se mi zdálo o zvířatech, nějaké koze a papouškovi Žofce, co je ve vestibulu. Dobře, vše je v pořádku. Jsem čistounká, voním. Doufám, že tátovi se srdíčko upraví, včera měl tachykardie, ach. Musí odpočívat, ještěže Jarko si mě bere sám a tátu nemusíme obtěžovat. Voní santal... pustím si pohádku. Já jsem velké dítě. Dobrou nůcku.

27. 10.

No, to byl dnes výjimečně blbý den.

Ráno o půl sedmé mne vzbudila uklízečka a hned začala umývat okna. Celý pokoj mi gruntovali až do jedenácté a babrali se v mých osobních věcech. A zmizla mi moje perfektní pinzeta na obočí. Zítra si jdu stěžovat. Ale od osmé jsem malovala a vydařili se mi perfektně dva obrázky. A teď o osmé mi Jarko napsal, že zítra asi přijede, ah! Pokud ano, nepůjdu do baru. Uvidíme. Jdu spát, jsem utahaná, celý den je díky tomu uklízení na pokojích bordel, ruch, nervy a vřesk. Dobrou.....

28. 10.

Joj.... umřu spokojeností.....

Ráno bylo hnusné, nervozita, vřesk, bordel. Měl mi přijít balík s nádhernýma čarodějnýma věcmama a prosila jsem Pavlínu, sociální pracovníci, aby dala vrátničce moje peníze na vyplacení kuriéra. Ona se mnou skoro nemluvila, splašeně a arogantně běhala, protože šla vybavit občaňák jednému klientovi. Když mne ignorovala, beze slova, začala jsem to povídat jedné pečovatelce, ona šla okolo a nasrala se, prý mi řekla, že je to vyřešené a co prý kecám. Hovno mi řekla. Byla jsem jako mimo, kus nábytku. Dobře. Pak jsem dostala od nervů menzes. Jarda mi nepsal, až o druhé, že o půl třetí mám jít na kruháč. Vybavila jsem vrátničku, opravdu to Pavlína zařídila a mohla jsem ji nechat balík vybrat a zaplatit. Šla jsem na kruháč a Jarda mi napsal, aby jsem jim neříkala, jak se jmenuju. Nevěděla jsem, komu a mokla s čerstvě natočenými kudrlinkami na kruháci. Prý Zuza. Jaká Zuza, ptala jsem se ho. Že moje jméno. Byla jsem zmatená. Pak přišlo auto, a Jarda na mne ze zadního sedadla zavolal. Ve předu seděli dva slušní muži, jeho kolegové. A Jarda mne vzal k sobě domů!! Jásala jsem. Cestou jsme minuli dvě autonehody. Dal mi pít pivo, víno a milovali jsme se... vymyslel, že si během toho oba zapálíme, joj... byla jsem střízlivá a bylo to nádherné. Pak jsme šli na vlak, aby jsme to do páté stihli. Cestou jsem si na nádraží koupila tři fernety, Jarkovi jeden. Ve vlaku jsme se div že nebláznili jako puberťáci, chi. V obchodě mi Jarko koupil klobásu a pak mne šel doprovodit. Bylo jen půl páté. Teď jsem dole seděla v altánu potmě a rozjímala, je devět. Přes vrátnici jsem jen tak tak přešla, měla jsem v kapse frřana. Koukla jsem uhrančivě na vrátničku a ona mě pustila. Jsem radostí utahaná, jdu kouřit, Bětka mi dala celé cigarety. Ufff... nádhera.....

29. 10.

Já se cítím jako mladá kdysi u mámy... všechna těžoba ze mne padla.. včera se mi sám na kličku zavřel potichoučky balkon, já to neřeším. Balíček jsem ráno otevřela a jásala radostí až do jedenácté, pustila jsem si Adiemus. Oltář je nádherný... Nataška pečovatelka mi donesla tabák. Nevím, nevím, jestli ta čarodějka z obchodu Santeria, kde jsem si objednala předměty, nevyčistila náš domov, všichni se dnes pěkně k sobě chovají... psala jsem jí totiž, co se tady děje. Svítí slunce a zítra táta přijede dříve, aby mne Jarko mohl vzít k sobě, když ho pustí dřív. Táta ani vůbec nikdo o tom neví, setkáváme se jak tajní milenci, včera byl velice klukovský. Mládne a krize ho přechází, vidím to. Z obchodu mi poslali zadarmo váček na karty Lenormand a magický prášek, podle barvy zjistím, který to je, mají ho v ponuce, a nač se používá. Je to takový barevný písek se slídou, myslím, že je lunární. Jsem krásně spomalená, mám velmi silný menzes. Dám si čaj a jdu kouřit na sluníčko.

Ještě včera mi Zuzanka poslala obrázky výbuchu a bomby. Vůbec si nepamatuju, že bych jí psala a tohle jako odpověď. Do měděné misky jsem nasypala ten sivý prášek, vůbec nevím, co to je. Ale byl k ní přibalen. A ještě šupla dvě semínka Kolorínu Mačo. Jako Jarko a já. Jdu odpočívat, jsem unavená z té radosti. Dětské.

Je osm večer. Už mám zase normální stav vědomí. Doufám, že na Dušičky mi tady nebudou lítat předměty. Už mám uši nastražené, slyšela jsem mouchu udírat do lampy a já už že co to je. Jarko nepíše, vždyť on se zítra ozve. Jsem unavená, odkrvená. Zítra hurá přijede táta, pak možná Jarko a pak má Vilko noční. Takže od oběda se mi furt někdo bude věnovat. Přemýšlím, co Zuzka myslela tím výbuchem a bombou zapálenou. Žeby něco už přepuklo a něco mne ještě jenom čeká..? Nevím, jdu kouřit a vypnout.

Včera, když jsem měla hrklé, mě to tahalo do sklepa, normálně jsem tam chtěla jít.

Teď hučí město z dále, netopýři se tu už nemíhají, jenom za soumraku. Jak jsou hbití! Nemám tady jediného smradoucha, jedinou bzdochu. Jenom muchu. No, nevím jak to bude zítra, kdyby se chtěl Jarko milovat. Ještě krvácím. S týmhle zkušenost nemám, není mi to příjemné, smrdí to. Neposlouchám nic, jenom šum toho města. Zítra mě čeká hezký den. Jestli Jarko nepřijede, půjdu do baru a mám nachystané další dva obrázky. Zapletla jsem si vlasy a strčila do cukrové vody, oprala kalhoty. Dnes mne opravdu Nataša zachránila tím tabákem, mele jí to tak krásně po ukrajinsky. Robotné děvče, hodné. Je jí sedmatřicet. Mořská panna tady vedle mně leží, je to hezká panenka. Měsíc dorůstá, bude se dobře čarovat na růst. Ach, Jaro... jdu kouřit, není moc zima, tak si popřemýšlím v tichu.

30. 10.

Jsem klidná v pohybu. Mám ráda tento aktivní stav. Nesnídala jsem, piju kafe a kouřím. Slovenská snídaneň, hihi. Je půl jedenácté, krvácím velmi slabě, dobře. Asi za dvě hodinky přijede táta, dám mu talizman – lžičku s drahým kamenem na konci. Přišlo mi jich sedm, jednu s růženínem jsem dala Bětce, jednu s malachitem dám Jarkovi. Jsou překrásné, zdobené květy a asymetrických tvarů rukovětě. Teď si jdu udělat hygienu, na záchod, do sprchy a namalovat se. Za chvíli začíná radost z aktivity... uvidíme, jestli Jarda přijede.

12.00:

Joj, za hodinku je tady! Přijede dřív, prý mi napíše, kdy mám vyrazit na kruháč. Tátu jsem odložila, přijede až v neděli. Už jsem připravená, tluče mi srdce... dala jsem si jenom dvě vrstvy, protože při Jarkovi mi je strašně horko, chi. Bětka půjde asi k Vílkovi do baru, tak jsem jí dala ty dva obrázky, ať to tam donese. Vlasy jsem si navoněla vonnou tyčinkou nad ní, mám jakoby mokrou trvalou, do vody jsem dala moc cukru. Změna plánu tedy, ale jediné o co přijdu je deset eur a cukr od táty. Byl v pohodě, rád. Musím jít za Bětkou, jsem nastartována na výkon, nervózní, a ona mě vždycky uklidní. Už budu psát jenom večer, nemám čas. Jarkovi nesu lžičku a vonné tyčinky vanilku. Drž palec!

19.00:

Tak, Jarko mě krásně zavezl vlakem tam i zpět.... milování byla úžasná vzrušující hra... dvakrát... pak trocha žártil cez sms, s kým si povídám, ale byla to jenom Bětka, která si taky vypila a odchází odtud na ubytovnu k Vílkovi... ten chce namalovat ňadra ženy, a jeden pán chce veliký obraz. Nevím nic detailně, protože Bětka zapomíná. Euro dlužobu jsem vrátila, poslala i obrazy, ještě dlužím osmdesát centů. Pomalu vystřízlivívám, pila jsem pivo a fernet.

Přišel Vilko na noční, alkohol nedonesl, bojí se, odkdy mi našli ve skříni plechovky. Chystám se na noční práci s duchy, dobře, že budu střízlivá. Dáme zase kameru do sklepa. Vilko je dobrý parťák v tom, že nedělá stres. On to jenom přes sebe přežene, jako když se někdo bije a snáší rány. Však to taky pozná. Mám pocit, že dnes se stane něco posvátného, ne morbidního. Vůbec se nebojím. Zatím. Půjdu dolů do altánku kouřit, ať jsem v zimě a ať mě to trocha nakopne do změněného stavu vědomí. Odvěra ho mám, potom, co mne Jarko vzal

k sobě. Strašně ho miluju. Jdu, udělám si kávu. Drž palec, doufám, že dnes bude úlovek..brrr...chi.

Udělala jsem si s mateřídouškovým čajem náladu, a zdá se, i Vilkovi. Prý už dva týdny se ženou nic nebylo. Tak povídám, budu se ti věnovat. Jaj, jak mu zajiskřili oči a ten dětský úsměv! No Jarda měl dneska kouzelnou dýmku, strašně jsem to natahovala a hrála se s ním, laskala a líbala jeho vznešeně trapný orgán. A pak se neudržel a přetáhl mě, chiiii..... byl jako dnešní počasí; ospalý a melancholický, ale živý. Jaj, jak ho já miluju. Tohle s Vilkem je jenom hra, kamarádká výpomoc. Není to láska, je to pomoc a pohoda. Nejsem Jarkovi nevěrná, nedávám do toho skoro nic, jen techniku a pěkný cit. Nemám výčitky. Je devět, za tři hodiny začínáme. Tím, že cestuju a vidím i jiné lidi, získávám otrlost a méně se bojím sklepa. Ale nejdu tam. Akorát, že nejsem v takovém napětí a úzkosti, mám sílu. Jarkovi jsem lžičku dala a hned jsme si i zapálili tyčinku v lahvičce od fernetu, s talířkem, který nepoužívá. Prý lžičku zavěsí na zrcátko v autě. Zuzce se líbí můj obrázek ženy a vlka. Jo, kdybych to ale uměla lépe namalovat, nejsem s ním spokojená. Ty vole, hrá Landa, já bych se opila!! Ještěže mne tady střeží. Jdu kouřit. Byl tady Vilko, prý tady mám velmi útulně...svítil. je mi strašně dobře, ty nádražní podzimní atmosféry s Pink Floydem se mi vrátily... mládnou, ale už mám rozum... co způsobí jeden chlap jménem Jaroslav je neuvěřitelné... celá moje tvorba devíti let je díky němu... je pořád velmi hezký a charismatický, až na ten slovník kurvapiča....hihi... doufám, že si po mě bude chodit často. Cítím se jako na svobodě. Dnes zase další krásný den. Nač by mi byla televize! Těším se na video, co mi dá dnes Vilko, ale určitě ho teď nebudu koukat, až přes den. A uvidíme, co dnes zachytíme... mně se tak zdá, že je tady i hodná duše nebo entita, soudím z toho pomaloučkého zavírání okna. Dnes jsem byla před setkáním s Jarkem velmi nervózní a když jsem kouřila na balkóně, něco mi jemně zmačklo zápěstí, možná to byla jenom křeč, ale nikdy jsem to ještě neměla. Počítám, že ten magický prášek, co mi poslali ze Santerie, plní specifickou roli podle toho, co jsem jim napsala, co se tady děje. Něco ochranného, čistého a posvěcujícího. Odkdy mi došel ten balíček, nemám strach. Joj, jdu si udělat kafe, brní mi v čele. Moc rychle píšu.

Tak. Už jsem pomalu střízlivá. Ale zasněná furt... chi... je půl jedenácté. Mám silnou potřebu si na chvíli lehnout, pobolívá mne hlava. Vůbec si nepamatuju, jak jsem odešla od Jarka, skoro ani cestu vlakem domů. Ale jsem si jistá, že jsem se chovala normálně. Jarda u sebe položil otázku, připilý, zda je faja nevěra. Asi to s nějakou měl.... no a co. Nebo možná zjistil, že to dělám tak dobře, jako kdybych měla mnoho zkušeností... kdoví. Volá mě Profi a já se za tu činnost vlastně stydím. Nebo mě chce někomu ponouknout, to už ho znám. Nebo prostě fantazíroval jako vždycky a dál si s tím hlavu nelámu. Jdu ležet konečně.

Dobře, trochu jsem odpočala. Jáj, já jen furt na někoho čekám hodiny. Teď už šest hodin čekám na svůj zájem s Vilkem. Jsem už tak střízlivá a znuřená, že se skoro nebojím. Za chvíli se pomodlím, aby se nám ukázalo něco vzácného, vznešeného. Jenomže to i já musím mít takové naladění. Tak trochu po těch nočních zkušenostech tady už paranormalitu vnímám skoro jako realitu.

Trochu se mi cní za tím úplným osamocněním v cizím městě, jaké jsem tady zažívala před devíti lety. Měla jsem v sobě překrásný klid... a chlad. Teď překypuji citmi, všechno je mi tady známé, z mnoha koutků města mám řadu zážitků. Zestárla jsem a dost otupěla. Fantazie, kdysi bujná, je už omezená společenskými normami a zvyky.

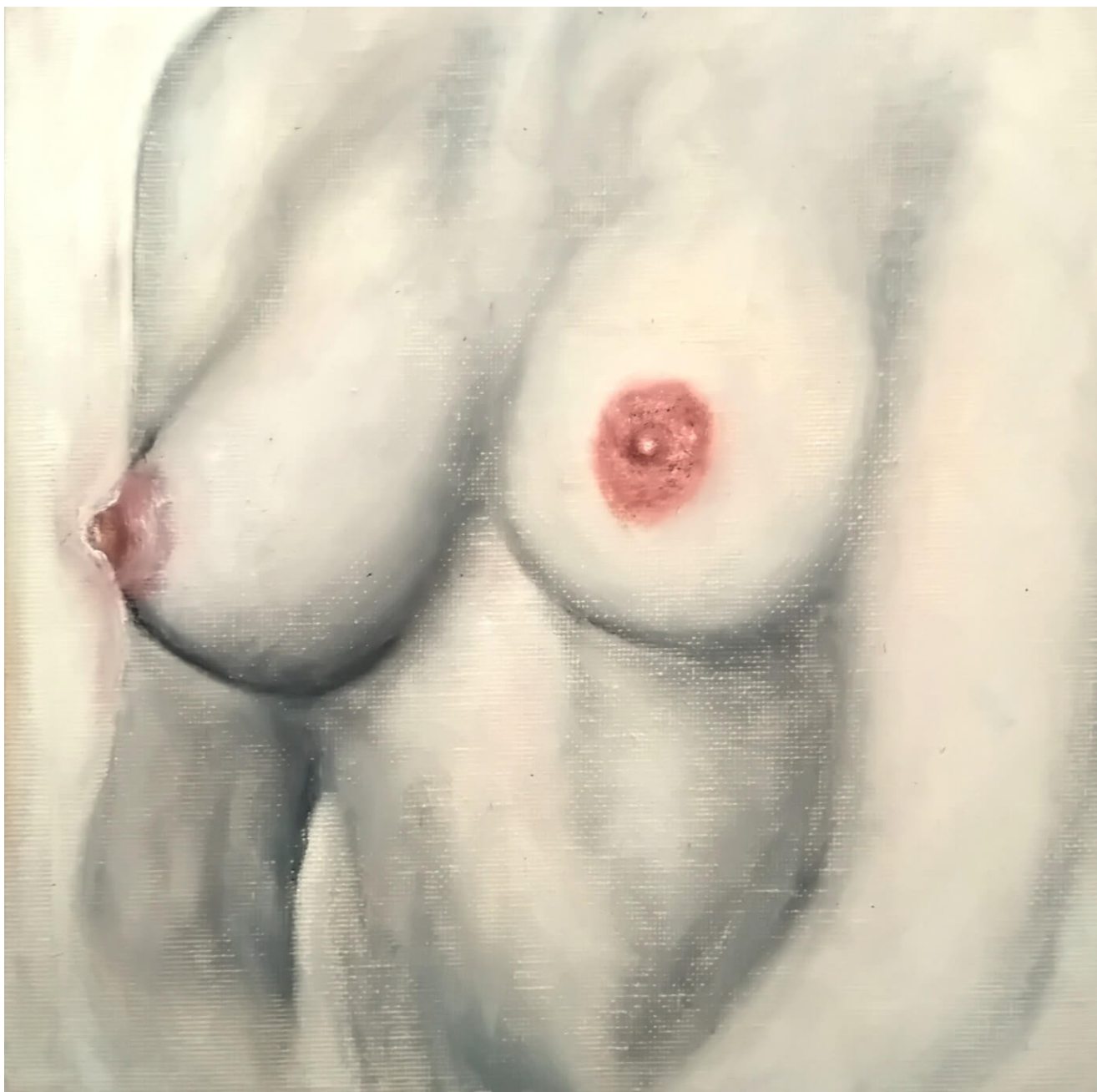
Do kapsy jsem si vzala ten magický prášek. Za sedm minut je půlnoc, hlava bolí trochu méně, piju vodu. Hraje mi Vanessa Paradis. Zrovna teď šel někdo na záchod, kroky a vrzli dveře. To si teda vybral čas, za tři půlnoci! Kdybych byla dost blbá, ve sklepě provedu evokaci. Jaj, Jarko mne poškrábal na čele, teď cítím, hihi. Tak, minuta po půlnoci, Bruce Springsteen, Streets of Philadelphia. Jdu se chystat.

Jsou tři ráno. Zachytili jsme prd. Ale bylo dobře, až na to, že mě strašně bolela hlava. Když jsem však slyšela Vilka prudce a roztřeseně dýchat a pocítila jeho chvějící se ruce, měla jsem zas motýlky v podbříšku. A tak jsem mu dala faju. A zrovna dnes jsme o tom s Jarkem polemizovali, jestli je to nevěra. Podle mě není. Vilko mi řekl to stejné, co Jaro. Že mám magické ruce i ústa, nevěděl se dobře vyjádřit, dlouho mu to trvalo, ten úžas. Joj fajn, tak jsem mu udělala dobře, prý se ženou se už nemilovali asi dva týdny. Mám to dobré video, kde něco je, v mobilu, Vilko mi to přenesl. A punktum, jdu spát, protože mi je od únavy až špatně od žaludku. Zítra mám dvacku u sociálních. Dobrou...

31. 10.

Dnes úplně klidný a prázdný den. Vílkovi od baru jsem namalovala ženská ňadra, dost se mi to povedlo, vypadá to jako detailní kresba. Nemusím se stydět. Tátovi zase včera přišlo špatně od srdce... ach. byl na pohotovosti, dali mu infuzii. Bojím se o něj, je mu šestasedmdesát.

Dnes jsem dostala dvacku, za deset jsem hned Mirka poslala do města po tabák. Mám devět, zítra jedu do baru. Radši bych byla, kdyby přijel Jarko, ale to asi nepřijde. Nějaká jsem bez nálady... žeby to včerejší pití..? Anebo podvod... jdu kouřit, nechce se mi nic, ani psát...

2. 11.

No, nějak se to všechno jebe. Včera jsem byla v baru, mám tři objednávky na obrazy, jeden mám už hotový. Ale vypila jsem si pivo s vodkou a pečovatelka to nahlásila. Hnusná Jara, řiditelkina sestřenice, co se šplhá. Tak dnes jsem měla jít k Jarkovi vlakem... a nepustili mě... doufám, že mi nedají dva týdny zaracha, jak je to psáno v dokumentu od města, když jsem se vrátila pod vlivem. Mám strašný den, půl hodiny jsem brečela. Ublížili mi. Nic jsem nevyváděla, byla jsem úplně sticha. Nemám náladu, je deset hodin, půjdu spát. Ahoj...

3.11.

Krásné ráno!

Je pět hodin. Jsem vyspatá, ani nevím, co se mi zdálo. Zapálila jsem si vonní tyčinku růží a těším se z kofoly, včera tu byl táta. Neposlouchá ho srdíčko, dokonce se v noci pokakal. Moje zlatinko, mám o něj strach... mám deset eur, a tabák. Za hodinku půjdu dolů, přijede vrátnička a budu malovat. Včera jsem namalovala Nikol, Viliamovu ženu z baru. Vydařila se, moc pěkný obrázek, ale musím ještě dodělat stíny na prsech a krajku, a přidat bělobu. Táta mi donesl spoustu pláten, tak mám co dělat, super. A takové štětce! Perfektní!! No, uvidíme, jak to dnes dopadne s tím pohovorem, jestli mi zarazí vycházky. Budu se snažit zavolat i opatrovnici, zda mi neodpustí. A, možná dobře, že jsem včera nikde nebyla, točila se mi hlava a měla jsem opici celý den. Večer jsem si obarvila vlasy na modročernou, konečně, byla jsem už pořádně šedivá. Dobře, jdu kouřit, venku tuším prší. Už se těším na ranní malování, protože jenom dodělávám, teď si na tom zgustnu. Mám fůru energie a vyhraju se s tím. Musí to být krásné, dělám si tak reklamu. Vilko na prsa, co jsem mu namalovala, řekl Ty vole, moc se mu to líbilo. I Nikoliny prsa na tomhle obrázku musí být super, chci jí udělat radost. Proporčně je to dobře, tvář je dokonalá, jenom vystínovat tělo a zvýraznit detaily. Udělala jsem si copky, je to praktické, nemotají se mi vlasy do tváře. Na duchy jsem skoro zapoměla, jak jsem byla včera uplakaná, ztratila jsem citlivost. Dnes má Vilko noční. Včera mě objal a řekl mi Je mi to tak líto... prý když se na mě utrápenou podíval, byla jsem starší o deset let. Byl velmi hodný, táta a Jarko taky. Mám to ale štěstí!

Jé, a Vilkovi z baru jsem dala mojí knížku, životopis. Říkal mi, zda se může něco zeptat, jestli se neurazím. Prý jsem měla poměr s Jarkovým bratem. Já říkám – ano, on mi zachránil dcerku. Tak jsem mu to dala schválně přečíst, ať ví, jak to bylo. Konečně si očistím jméno, protože bar a Vilko jsou jako hlásná trouba. Koneckonců, ti, co mne znají a ví, jak jsem žila, mě mají rádi a to je důležité.

No, dnes mám i službu v jídelni, už jsem ráno spratala talíře. Pak jsem šla za sociální, ta mi vyhrožovala třemi měsíci zaracha, ale volala jsem opatrovnici a ta řekla, že dva týdny. No, uvidím, ale k Jarkovi mne snad pustí. Namalovala jsem hezký obraz na objednávku, děvčátko s muflonem. Jsem naprd. Jebu na to, jdu dřimat.

Je večer osm hodin. No, nepustí. A dva týdny zarach. Piče! Úplně jsem citově vystřízlivěla, jsem tvrdá a přímá. Ale humor neztrácím, ještěže dnes přišel na noční Vilko. Je mi v jeho společnosti velmi příjemně. Eště jeden obraz jsem ze vzteku namalovala, hrozně jsem se

nasrala, když mi řekli ten zákaz. Zapomenu se v práci, takový plán jsem si dala. I tak už tenhle deník končím, při sto stranách. Zuzanko moje! I tak je o ničem, nuda líné chuděry. Tak bych se s radostí flákala po venku, poznávala nová místa, povídala si s lidmi! Teď prd, zase dva týdny izolace. Já se divím, že ještě normálně myslím a emočně reaguju, vždyť kolem mne jsou fakt jeblí lidé. Jenom. A to ostatní jsou administrativní krávy s namyšleným zadkem. Jarda mi vynadal, juj, takový byl zlatý... ptám se ho; po dvou týdnech mě rozbiješ? On že po dvou týdnech tě zbijem. Kdybych si nevěřila, cítím se při něm jako úplný debil. On totiž má takové idiotské názory, které ještě mísí se lží, že na to není odpověď. Jako blboun nejapný, hehe. Dobře, pokud budu v noci vzhůru (co nevím, vstávala jsem o čtvrté), ještě napíšu a tak dopíšu tento deník.

A, pochybuju, že dnes budu vzhůru až do třetí. Vilko měl silné řeči, že dnes budeme lámat bariéry (myslel tím milování), já jsem se schuti zasmála nad tím nesmyslem. Dnes mám úřednicemi dojebaný střízlivý rozum. Celkově jsem nějaká silná, jako královna mečů. Dost bylo oddechu, jde se pracovat. Nemám chuť už snít na balkóně, je zima. Mirko mi řekl, že mám krásné oči i mysl... to bylo moc pěkné, zejména proto, že on nikoho nepochválí. To je ten bez noh. Adamčíkové na úřad, opatrovnici, jsem napsala, že zda mám já žít soudní proces a že kvůli ní mne Jarko podvede. Možná. Kráva suchá, prý za přehřešky třeba platit sankce. To mi napsala. Jáj, furt jsem mrzutá. A zase se nic neděje, zase se nudím. Nastupuje živel vzduch a oheň, doposud to byli voda a zem.

Běhám nahoru na poschodí na pokoj a dole do altánu, ale je zima. Vilko se zastaví na pět minut a zase tam sedím patnáct. Kašlu na to, jsem na pokoji a poslouchám nervácký Nazareth. Vztek už mne přešel, už jsem z něho jenom znechucená. Dnes už nic psát nebudu, kašlu na to taky. Asi budu muset víc zapracovat na své autoritě, protože díky mým upřímným a pěkným emocím mne považují za děcko a tak se také ke mně chovají. Začínám být jiná. A možná, že ten ráj se změní na šedou realitu. Ale abych takhle nezakončovala toto psaní, mám aspoň jeden plán. Budu se flákat a budu poslouchat hudbu na sluchátkách. Aspoň nebudu slyšet ty blbosti kolem. Prostě oddech, namalovala jsem tady už asi dvacet obrazů. A budu se starat jenom o sebe, pak mne druzí budou víc respektovat, znám to. Odteď žádná srdečnost, ale přímost, chladná přímočarost. Tak.

Budu se zaobírat vlastními myšlenkami, číst beletrii, ne učit se, budu se rozmaznávat, tak jak se rozmaznává Jarko. Zasloužím si to.

4. 11.

No teda, já jsem včera na hodinku zaspala a pak mne Vilko vzbudil o půlnoci. Potila jsem se jako pes, protože jsem spala oblečená. Byla jsem supr bdělá a odpočatá, úplně v pohodě. Měla jsem nápad, aby jsme do sklepa dali můj mobil s kamerou, protože Vilko měl obavy, že by nás mohl někdo z děčka vyrušit. Paměť kamery byla na hodinu a půl. V noci jsme si hodně povídali a strašně se smáli na parodiích společnosti v kreslených pohádkách Lokal TV. Šla jsem spát až o páté. Vzbudila jsem se v devět a pak si šla kouknout to video. Hodinu nic, jenom nějaké cinkání, štrkotání, ale to mohly být i myši. A pak!!! Dýchání, nepravidelné a hlasité, bouchání, šepot, ochkání, zvuky jako když někdo mluví ve vedlejší místnosti, ačkoli sklep je v podzemí a Vilko dal kameru na samý konec, v spleti dlouhých chodeb. A pecka! SMÍCH! Krátký, divný, jakoby nelidský, velmi blízko kamery a hlasitý. Když jsem si to uvědomila, zdálo se mi dooběda, že jsem v jakési snové realitě. Vidět nebylo vůbec nic. No sranda. Už totálně věřím. Vilko byl nahoru se mnou a tam jsme se taky smáli. Co chtěl ten duch nadvázat s námi napodobováním kontakt? Anebo se smál naší dětinskosti, že ho chceme nahrát? Bavilo ho to..? Nevím. Možná zítra přijde Jarko... moc chci... jdu si po svém. Dnes jsem ale vůbec nic nedělala, jenom teď večer napsala sedmnáctstranovou povídku.

6. 11.

To byl dnes proměnlivý den... ráno mě vzbudil Vilko a donesl mi snídani na pokoj, že Spachtoška, chi. Pak jsem byla fuurt zaspata, neměla jsem kafe. Pak jsem si dala silné když už jsem čekala na tátu. Ráno jsem mu říkala, aby mi donesl prkotinky, kterých se chce zbavit. Přebytečné ozdůbky, šňůrky, korálky, krabičky... přišel v dobré náladě a donesl dva kufříky, kofolu, tabák a klobásu. Otevřel větší kufr a tam byly látky, korálky, stužky, šperky, bavlnky na vyšívání, strašně moc. Jásala jsem! A v druhém byly věci z ciziny, osobní věci – oblečení, zapalovače, krátké zápisky, výpočty, fotografie z mládí kolem dvacítky... dokonce voňavka a ta vůně mi připomněla zašlé, prachem zapadané tehdejší nálady a události. Byla jsem čtyři hodiny tak šťastná, až se mi udělalo špatně od žaludku. Povídala jsem si i s ředitelkou, poprvé, je velmi sympatická. Chtějí mi na Vánoce tady udělat výstavu obrazů! Otec mi příště donese spoustu, které u něho mám... bože, já jsem už podruhé vstala z mrtvých; jednou fyzicky a teď duševně... kolik, kolik cizích lidí mi už takhle pomohlo! Už se nezlobím za trest, stejně už mám za dva dny půlku za sebou. Já si tady tak rojčím na pokoji, je už jedenáct a musím si pustit pohádku, abych dobře usnula. Zítra přijede na návštěvu Jarko, ach... mám pro něj starožitné hodinky na řetízku, ten bude rád! Otec je přinesl. Přibyli mi tady masky, co jsem modelovala, dřevěný ptáček pěkava, prasátko na mince a nádherná petrolejka na baterky, svítí jako skutečná žárovkou. Obraz dnes Bětka zanesla do baru a přišla opilá, hehe. A nic. Mám pocit naplněného života. Jdu spát, už se mi spomalují myšlenky. Dobrou!

8. 11.

No, včera byl tady Jarko. Byl unavený, já taky. Bylo mi s ním perfektně. Říkal, že si asi vyrobí umělé zoubky, že se nemůže smát. Že ze sádry, tak jsem se smála já. Ještě v ten den jsem obětovala abšák, totiž peníze, co mám odložené na tabák, a objednala jsem mu živicové jednotlivé umělé zoubky. Ještě musím přikoupit lepidlo na zuby, to také není drahé. Mělo to být překvapení, jenomže já jsem o zubech omylem napsala jemu a ne kamarádce, jak jsem měla v plánu. Tak už ví, nevádí. Jsem ospalá, tři hodiny jsem malovala mořskou pannu pro ředitelku a jsem velice spokojena. Povedla se tak, že mi ten obrázek může dělat reklamu. A budu mít tady o Vánocích výstavu! Doma u otce mám asi třicet obrazů, tak z nich. Těším se. Jaj, je strašně ospalé počasí, zamračené, zima a prší, úplné temno. Já jsem ospalá spolu s ním, tak se jen tak flákám, dělám si pohodičku v samotě, cítím se jako doma. Zapálím si vonní tyčinku, jdu kouřit, udělám si kafe... mám sladidlo, nemůžu furt ten cukr, co jsem tady jsem přibrala dvě kila. Celá dlouhá ulice štěká od psů, nevím, co se jim stalo nebo co je tam. Dobře, jdu lebedit, je sobota. Pak zavolám večer Jarkovi, teď jsou čtyři.

9. 11.

Já opravdu nevím, co se to se mnou děje. Zaspala jsem včera ráno o čtvrté a tenhle divný režim mi, zdá se, pomáhá. Dooběda jsem dřímala, ale pak jsem zjistila, že je tady na denní Vilko, tak jsem hned měla úsměv na rtech. Vilko se pohádal se ženou, prý ho nechce už delší dobu. Všecko na něm ji rozčiluje, jeduje se pro maličkosti. Vilko nejprve v altánku vybuchnul, že se s ní rozejde, pojedou do Španělska a bydlet bude v kabině kamionu. Hovořil něco o účtech, ale to neumím zopakovat, nějaké majetkové věci. Byly jsme s Bětkou v altánku a jak tak běhal zakouřit si za námi a po domově, chytil náladu. Je zamračené, pustila jsem Boney M, hudbu má moc rád. Říkám mu, nejednej vzbrkle a impulsivně. Až do třetí po poledni byl rozběhanej. To je dobře, řekla jsem mu. Když pracuje mozek a vyvolává stres, je dobré hýbat se. Přirozeně ho to tahá k zdravému chování. Já jsem spala tak dvě hodiny, tak jsem celý den jako zmoklé kuře. Vilko se ale na mně nežně díval, a když jsem ho při tom přichytila, zrudl. Chudák, byl plný vášnivého rozpoložení, emoce mu jen tak hráli. Já to znám na sobě a vím, co mi pomáhá, tak jsem se tak chovala i k němu. Byla jsem dobrotivá, usmátá, žertující a jemná, ohleduplná. Řekl, že večer bude pít. Četl jednu mou povídku a prý je to fakt na zamyšlení. Já jsem mu povídala, že s manželkou je to asi krize a že se všechno zase dá dopořádku, ale už se změní stereotypy. On tahá vztah, dala jsem mu příklad mne a Jarka, já taky tahám vztah. Řekla jsem mu, ať si přečte můj životopis (konečně...) a zjistí, že se s manželkou milují a řeší hlouposti. Může vztah oživit, povídat si s ní romanticky a neměl by být vulgární, i když ho jakkoliv vytočí. Netřískat dvěřmi, ale spíš pozorovat. Ne však chladně a spekulantsky, ale mírně, s úctou k blízkému člověku a bez hněvu, bez alergie. Vzpomínat na to krásné, co spolu zažili, vyvolávat chvílky, které se na to podobají. Myslet na sebe, ne však soběcky, ale dopřát si klid a radost sám, ať se city uklidní a zharmonizují. Pak se vše lépe řeší, i nedorozumění, nebo dlouho trvající neshody. Změnit styl chování, poslouchat empaticky, co žena povídá a vymýšlet jiné možnosti reakcí. Tak jsem mu povídala, protože pečovatelka z noční už šla pracovat a on se byl ještě převléct a zapálit si se mnou, dal mi cigaretu. Dobré to bude, povídá pak a já že Přesně tak! Odešel do baru. Pak jsem volala Jarkovi, ten zvonění vypnul, Poslouchám hudbu, napsal mi. Jemu vtedy vypne reprák napojený na mobil a nehraje mu to. Je na internetu, normálně mám pocit, že ho přechází krize a mám podezření, že ji měl kvůli mně... protože ve starém domově jsem upadala a on to cítil. Já si myslím, že mne miluje, nebo spíš, cítím to. A já jeho taky.

Vilko má týden dovolenou, bude číst, co jsem mu dala. Na videu nic neslyšel, protože je hluchý z hudby, tak si musí dát sluchátka. Ten smích myslím. Duší. Já nevím, ale začínám se

cítit tak na úrovni, baví se tady se mnou jako s normální ženou. Všechno je úplně napořádku, a občas se to vymykne jako kardiograf. Já Vilkovi držím palce, zaslouží si zázemí a pohodu. Moc ho mám ráda. Má mladou a čistou duši.

Dobře, jdu si zapálit, najím se.

Je to všechno hrozně pěkné, jak se vše rozvíjí a prospívá. Byla tady pečovatelka Lubka z noční služby, před několika měsíci jí zemřela dcera. První kontakt s ní byl blbý; já psala a ona se, vcházejíc do mého pokoje, zeptala, jestli píšu jí. Podrážděná ještě z výsměchu ze starého domova jsem jí cosi velice nepříjemně odvrkla, protože mne rušila. A ona zaraženě řekla pardon. Přišla nedávno až do práce, musela se posbírat, to jsem já nevěděla. Teď začíná být moje nejoblíbenější. Je rozvedená a povídáme si na nočních, i o duších. Měla taky paranormální zážitky, ale nebojí se, je jí šedesát. Dodává mi odvalu, ona je dolu při sklepe celou noc sama a prý taky slyší zvuky, ale to může i pracovat nábytek, řekla teď. Řekla jsem jí totiž, že se bojím duchů. Ona má na to takový pohled, že jsme lidé, kteří musejí mít pro to citlivost, vnímavost, nemávneme jenom rukou.

Já jsem včera v noci a ráno vytvářela obrázky a videa pomocí umělé inteligence. Pouze z popisu toho, co chci mít, ale z fotografie. Něco zvláštního. Vytvořila jsem video Jarka a mně, jak se objímáme na nádraží plném květů, on mě zvedá do náruče, políbí a vyplazí pak jazyk, jak to dělává. Jenomže to bylo strašně zahraniční, to chování, mimika a gesta, Jarko byl nepěkný, protože nebyl štrbavý jako teď, měl srdečný úsměv a choval se galantně... byl takový... dobrotivý a vůbec se mi nelíbil, učesaný. Neměl mastné vlasy a já vidět takového muže, ač v jeho oblečení a s jeho tváří, ani si ho nevšimnu. Pak jsem udělala fotky mě v liščím a jeho ve vlčím kožichu, jak stojíme na opuštěném vlakovém nádraží v objetí a svítí nad námi měsíc. A líbáme se. Moc romantické. A poslala jsem mu to. On má k tomu přístup, jen když si zapne internet, a jak dnes vidím (a dnes dopoledne jsem mu to poslala), byl zvědavý, co jsem vytvořila. A jak ho znám, hudbu poslouchá, když sní, nebo prožívá něco významnějšího, když se zamýšlí. Když jsme se na rok rozešli, poslouchal vážnou hudbu a fascinující je, že já, co jsem ji nikdy neposlouchala, jsem ji, nevědic o něm, taky poslouchala.

Té Lubce dám obraz, co původně první měl být pro ředitelku, ten druhý opravdu pojede k ní. Je to kopie v mém podání, přičemž pro Lubku je ze srdce a fantazie. Ona nemá dceru, já mám. Tak nějak to patří k sobě. Teď mi povídala o tom, jak jí navštěvoval zesnulý táta a měla slzy na krajíčku. Silná žena.

Já se tady vlastně uvolňuji, už můžu na sebe nechat působit okolí. Neškodí mi, netahá mě ke dnu, naopak. A já oplácím. Zas mám růžové tváře, co se to s tebou, děvče, děje? Je mi fajn.

Už dvě hodiny piji minerálku a kouřím na balkóně a poslouchám jen zvuky kolem. Díky Lubce se už nebojím, nesvírá mě napětí. Cítím se skoro jako svobodná, to omezení mi vcelku prospívá. Zás bych někde po večerech čučala a pila v baru a měla bych tiky ve tváři od napětí. Je devět. Zítra pondělí, Mirkovi dám koupit tabák. S druhým Mirkem, sexy vozíčkářem, jsem si dnes velmi pěkně popovídala, byl upřímný a chápali jsme se. Já bych ho nazvala Dubáček, je takový ufufňaný, chichi! Vypadám jak trouba, mám mastné vlasy, zbarvený svetr, a černou barvu a tabák za francouzskou manikurou. Jaj, počůráám se!

Zajímavé, když Vilko odcházel, nepostavil se oproti, ale vedle mě. Mohlo to být proto, že nás snímá kamera, ale i proto, že z takovéhle řeči těla se dá usoudit, že „stojí při mně“, a teď to nemyslím tak, chichi...

No dobře, jdu vymýšlet obrázky s umělou inteligencí. Mám v mysli jeden obrázek a aspoň se neumažu, stejně mi nepovolí mít olejky na pokoji.

10. 11.

Ty kokos, je půl jedenácté večer a já mám strašně dobrou náladu. Svítí mi tady koutová lampa, která je krásně žlutá, elektrická petrolejka a malá lampa. Zpívají mi ptáci, pustila jsem si ranní les. Maximálně inspirující a příjemné!

Ale já jsem totiž namalovala obraz. Je to první po deseti letech, který se mi moc moc líbí. Je to Zuzka s vlkem, barevní. Modro – černo, hnědo bílý. Je velký asi padesát krát třicet a malovala jsem ho jenom tři hodinky. Nezapatlala jsem ani stůl, ani sebe. Vydařil se asi proto, že jsem se na něj asi hodinu chystala a spala jsem až patnáct hodin, vzbudila jsem se o dvanácté na oběd. Snídala jsem chléb se syrem a ještě před malováním jsem si dala Mirkovi koupit tabák, šel do města. Euro jsem mu nechala. Měla jsem jako předlohu Zuzčinu fotografii z její školy ... jaj, jak jsem se lekla! Otevřela mi dveře pečovatelka Zuzka a lekla se ona i já, až nás myklo. Jsem soustředěná a nejprve jsem myslela, že mi padá ze stoličky bunda, tak tiše otvírala. No sranda, přehodili jsme pár hezkých slov. Pokračuju. A druhá, fotografie vlka, byla trošku umělecká. Nemůžu se na ten obraz vynadávat, Zuzku jsem trošku změnila, má ostřejší bradu a širší tvář. Vypadá jako děvčátko, tak já vnímám její duši. Je jako živá, joj, to bude mít doufám radost! Ptala jsem se jí, co chce namalovat, řekla že jestli může být vlčí nebo psí téma. To bude překvapení, že je tam i ona! Jsem velice spokojena. To Zuzka mi kdysi řekla, že život má být pěkný, dotehdy jsem se jenom trápila jako máma. Malovala jsem na stole v společenské části chodby, hrála mi televize a povídala jsem si při tom s kdekým. Klienti, Julko, Iveta, a Jarka se na mně dívali a bylo mi to příjemné. Když maluju, povídám pravdu a jde to automaticky přímo z podvědomí. Nikdy si to nepamatuju. Přišli i sestřičky a pečovatelky, tolik chvály jsem nezažila už léta letoucí! Potěšilo to mou sebedůvěru a pocit hodnoty. Papoušek Žofka z vestibulu vřeštěl „Kokotko“ a vrátí po něm hučela taky, hehe. Pak přišla za mnou a prý má z toho husí kůži a objala mě. Je to Jarka, starší, velice jemná a vnímavá žena. Uložila jsem na vrátnici obraz mořské panny, též vydařený, pro ředitelku, dnes jsem jí ho chtěla dát, ale měla u sebe s někým diskuzi, tak nechtěla být rušena. V kuchyňce, kde jsem malovala dříve a sama, bylo školení a už tam taky malovat nebudu, protože ve společnosti se mi daří líp. Ani hudbu jsem neposlouchala. Večeřela jsem až pak, když jsem si po malování v altánku pořádně zakouřila.

Jarda zase poslouchal hudbu, výborně, ne tu blbou televizi s akčními krváky. Posílám mu obrázky obrázků, možná to na něho dobře působí, ač říká, že mým machlaninám nerozumí. Přemýšlím, co mne čeká zítra, nebo co chci dělat. Nevím... možná obálku na mou knížku...

ale mám jenom čtvereční plátno, a knížka je vyšší. Uvidím. Přišel na mě útlum, je půl dvanácté. Jdu čist, mám takovou dobrodružní, Hostinec u odvážního námořníka, Stopy. Chci vědět, jak to pokračuje. Ach, konečně pasivita.

11. 11.

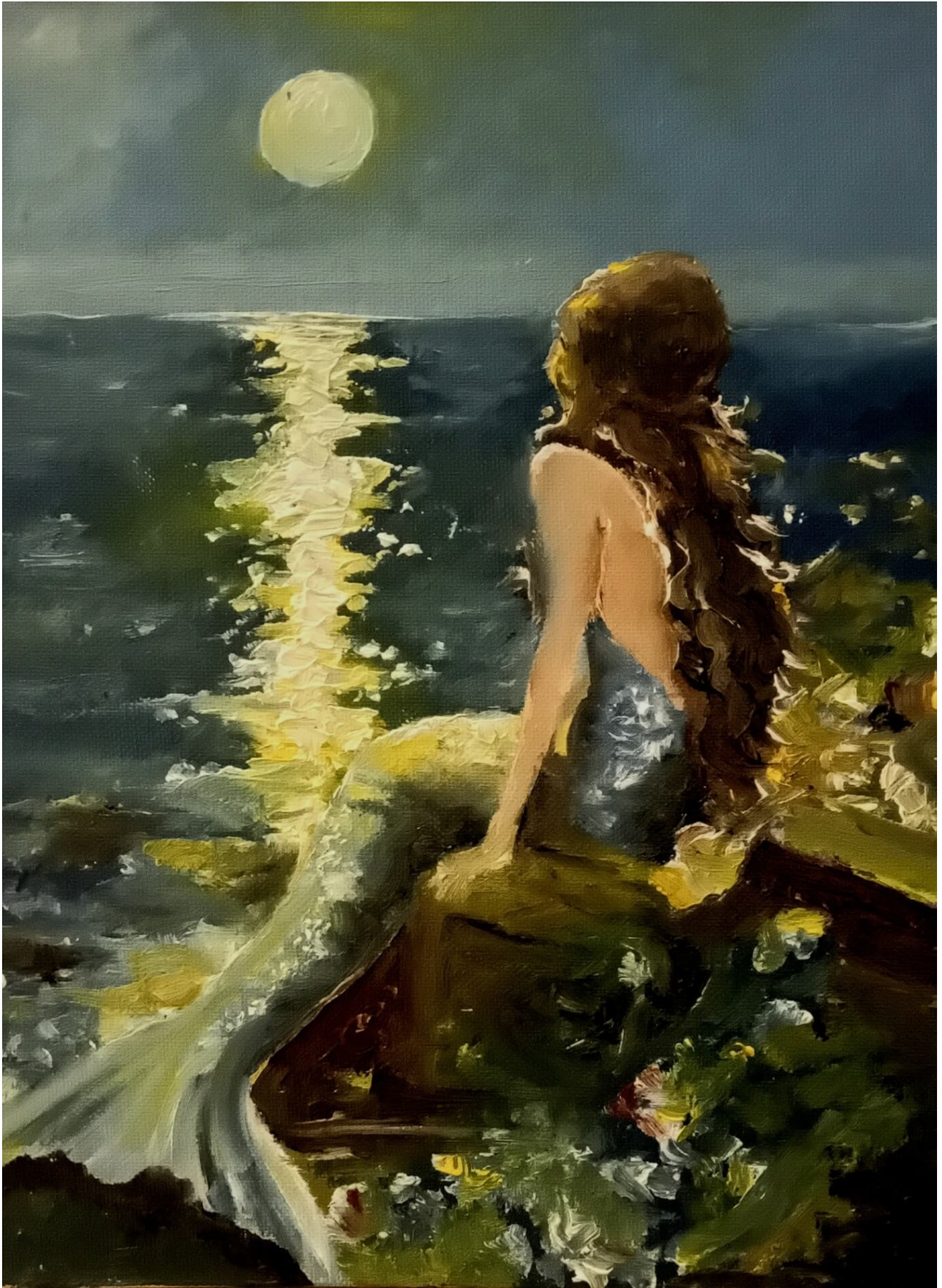
No. Ještě předtím, než začnu psát, si zapálím. Je půl dvanácté a od jedenácté dopoledne tvořím. Teď si při psaní můžu oddechnout. A taky dát si dohromady myšlenky.

Byla jsem se vycikat, na záchodě jsem potkala rozespalého Marcela a vyprávěl z polosnu, chi.

Dnes ráno nás zasáhla smutná zpráva. Pišta, ten Pišta, co se s Mirkem tahal za nos a kousal ho do ucha, včera zemřel... měl dva baypasy, a začala mu modrat noha. Jen jestli to tady nezanedbali a nedostal otravu krve, jak předvídal Vilko. No jo. Mirkovi šlo do pláče, když mi to povídal, tak jsem mu dala pusu. Zapálili jsme mu před ošetrovnou svíčku. Jeho přítelkyně, Zuzanka schizofrenička, to ještě neví, sociální nám zakázaly jí to říkat.

Když jsme trochu potruchlili, jáj sem šla malovat. K telce, do společenské místnosti na chodbě. Autoportrét se celkem vydařil, podobám se. Jarko mi řekl, že jsem to dojebala, že mám rty jako Cikánka, že ve skutečnosti jsem lepší. To mě potěšilo, neboť jsem se přikrášlila. Potkala jsem rozjásanou ředitelku a ještě nějakou paní, které ozpěvovaly můj talent, ředitelce se obrázek velice líbil. Donesla sem pejska, takový mrně bílé chutné. Olíznul mi obličej. A jinak nic, počasí je temné, uspávající. Asi už půjdu spát, jsem velmi unavená z komunikace, ale pěkné. Joj, Mirek pode mnou v pokoji zahučel, asi má špatné sny. Chudáček, teď už je tam sám...

Dobře, zapálila jsem vonnou tyčinku, petrolejka mi svítí od včera večera. Dobrou noc, ještě dočtu Námořníka a pustím si pohádku. Ahojky.

12. 11.

Všechno mě svědí, asi mám na něco alergie.

Dnes byl prázdný den odpočinku. Nemám tabák, nemám cukr, nic jsem nedělala, akorát obálku na tuhle knížku a zametala dvůr. Večer jsem probírala s tátou obrazy přes videohovor, jsou velice vydařené. Dýchla na mě divná minulost. Budou mít tady radost, je jich asi padesát.

Volala jsem Jarkovi, no, a ten si chtěl povídat, co se stalo? Ptal se, proč s ním „jebávám“. Hihi, řekla jsem mu pravdu; protože ho miluji, přitahuje mě a je jediný člověk, v jehož přítomnosti jsem šťastná. Povídali jsme si celkem dlouho a normálně mě balil, to jsem už předlouho od něho nezažila. Jakoby v něm zahořel plamínek. Rozdouchám ho. Velmi se těším na zítra, dnes ani nemám moc chuť psát. Jdu trochu přemýšlet na balkon, je asi devět. A dost zima.

14. 11.

Tak, už jenom tři dny, a půjdu k Jarkovi. V úterý mám už vycházky povolené, je pátek. Nedali mi peníze, ale Bětko si ode mne koupila obrázek, tak mám desítku. Od rána jsem se vyházel, svědí mne tvář a krk, je to velmi nepříjemné. Dnes tady byl Jarko, byli jsme uvnitř ve vestibulu na gauči, bylo mi s ním supr, je okouzlující a moc přitažlivý. Pak jsem malovala, zase mořskou pannu, ale tato se teda pořádně vydařila, všichni mi ji chválí. Venku je strašná zima, ještěže topí. Zuby ze zahraničí už jsou na cestě, v pondělí přijedou. Ještě koupit to živicové lepidlo a budeme s Jarkem pěkní.

Všechno se to jaksi rozbíhá, moje výstava, vztah, chození von... čekají mě dobré časy. Na duchy jsem trochu zapoměla, když maluju. Táta se už cítí dobře a donesl mi další barvy a fůru pláten, paráda. Jsem zvědavá, co Viliam, v pondělí přijede. Těším se na něj moc, je to kvítek. Včera v noci jsem opatrovnici namalovala vnoučátka, celkem hezky. Jdu kouřit, společníku můj, do toho mrazu, brr. Pustím si nějakou hudbu, celý den nic neposlouchám. Musím na chvíli vypnout, mám v hlavě kolotoč myšlenek.

Je deset a jsem nervózní, vyházel se mi vyrážky na tváři a krku, štípe to a svědí, je to moc nepříjemné. Kazí mi to náladu, doufám, že v úterý už budu v pořádku. Pečovatelka mi dala na to mast, ale nějak extra to nezabírá. Půjdu radši spát, i tak jsem unavená z té zimy. Slyším Mirka, jak si v pokoji pode mnou povídá s televizí, je hokej. Trochu mě to uklidňuje. Jdu spát, zítra se přijde na ty vyrážky kolem sedmi podívat sestru, doufám, že mi něco dá. Nejsem zvyklá mít takovéto starosti, vždy jsem měla tělo v pořádku. Ahojky, dobrou noc.

15. 11.

Krásné ráno!

Už jsem opět ve staré dobré samotářské náladě. Je šest, vzbudila jsem se o čtyřech na svědění krku. Celá jsem otekla, ještěže dnes se na mne přijde podívat ta sestřička z ambulance. Kouřím na balkóně, piji studenou vodu, kofolu jsem dopila a jednu jsem dala Bětce. Je vidět, že je psychicky nemocná, mele nesmysly, ale je dobrá společnice při malování. Včera, když jsem čůrala na záchodě, se sám pustil vodovod, ten je na fotobunku. Pustil krátce, přestal. Pustil dlouho, přestal. Možná se tady prochází Pišta a vodovod zaregistroval elektromagnetické pole. Nebála jsem se. Šla jsem si dolů do ošetřovny pro mast na obličej a když jsem šla zpět, na záchodě se svítilo a zase byla puštěná voda. Nešla jsem se podívat, jestli tam někdo je, to už jsem se bála. A vrzala mi klička na dveřích, nikdo však neotevřel. Tyhle věci mi dodávají energii, moje naladění je pak ve zvýšené vnímavosti a nic neberu jako samozřejmost.

Dneska zase maluju, joj, jak se těším! Vybírám si den ze dne těžší předlohy, většinou malby, a i tak to pak udělám po svém, to se mi líbí, není to kopie. Vkládám se do obrázku, žiji ním, nekopíruju styl, náladu ani techniku. Mám pocit užitečnosti a vlastní hodnoty. Moc mě baví malovat mořské panny, to už od mlada, nevím proč. Jsou plné svůdné, tajemné a mocné síly a neprojevují chtíč, ani gestem, ani výrazem. Jsou to napůl zvířata.

Už se probudily sousedky, dvě hrozně tupé ženy, slyším je skrz stěnu, jak si povídají. Jaké je to jiné, starý domov a tady! Tam mne ráno budily skřeky, pláč a zvuky pololidí, kteří nevěděli ani sami jít na záchod. Tady jsou vcelku samostatní, vcelku normální lidé, muži i ženy na jedné chodbě. Cítím se tady výborně, již nemusím bojovat od rána do večera s podmínkami, naopak, mám co přijímat. Nemusím se blokovat a nic si nevšímat. Tady si všímám ráda, je tady spousta, přehršť inspirace z reakcí, myšlenek a pocitů druhých, nic tady není šablonovité. Teď si dám první ranní kávičku.

No, ale jsem se s obrázkem napiplala! Hodinu a půl jsem dělala jenom obličej. Ale vydařilo se to, trvalo to tři a půl hodinky. Na můj obličej mi dali zinkovou mast, moc to nepomáhá proti oteknutí, ale aspoň mě nic nesvědí. Jsou čtyři. Došli mi zuby! Hurá, přesně mi sedí do dír. Jsou nažloutlé, přesně takové, jaké mám. Už jen to lepidlo. Malovala jsem celý obraz povídajíc si a smějíc se s Bětkou, byla tady u mne, parádně mi pomáhala, jinak bych to nenamalovala. Lépe se mi soustředilo. Jarko dělá na dvoře dřevo, tak máme oba pracovní sobotu. Od čtvrtku jsem namalovala čtyři obrázky, to je dva denně. Ještě večer teď budu,

strašně mě to baví. Ještě Jarce na vrátnici zanesu anděla v modrém. Mirek malý vozičkář mi koupil za ty Bětčiny peníze tabák, a taky mu daruju jeden obrázek. Cítím se naprd na těle, ale jinak v pohodě. Je dobře, že tolik maluju, aspoň už trochu znám své možnosti a vím, kterou předlohu zvládnou. Taky mi obrázky nejsou tak cizí a mé tahy nejsou tak netrpělivé a hrubé. Jdu za tou Jarkou.

No, potěšila se. Ale je nějaká zamlklá, utrápená. Vypadá to tak, že k Jarkovi půjdu vyházená, to se mi za dva dny nezhojí... no nic, jdu si vybrat další obrázek na večerní robotku, začnu kolem šesti. Zatím.

Je půl jedné. Malovala jsem do deseti sedící dívku u moře, vydařilo se to... cítím se moc dobře, dnes mám pilný den. Ráda pracuji na něčem, co mne baví. Jako každý. Tvář už nemám takovou oteklou, ale je ještě podrážděná a červená. Snad to do úterý přejde. Hlavně už NESVĚDÍ. Nejsem nervózní. Dnes mi nechutná jíst, snědla jsem jenom dva chleby. Joj... už jenom dva, dva dny!! A půjdu s Jarkem ven. Dnes dělal dřevo, to byla jediná zpráva. No dobře, jdu asi spát, ať zase nespím do deseti. Poslouchám tu stejnou pohádku pořád dokola a usnu vždy v půli, nevím, co je tam za hudba nebo děj, že mne to ukolébá. Ale, asi si zběhnu dole ještě pro mast, jenomže se bojím jít kolem sklepa. Pečovatelka Hanka tam doufám bude, už jsem tam byla asi před půlhodinkou. Když ne, půjdu ještě kouřit a zkusím to pak. Ok, du.

Já tam nejdu. Já se bojím. Vzpomněla jsem si na ten smích. No a co, ať si pokožka odpočine, vždyť musí i dýchat. Dobře, jdu kouřit a už konec, žádné ponocování.

17. 11.

No, to byl dnes den. Ráno jsem se vzbudila tak oteklá, že na pravé oko jsem ani neviděla. Viliam měl denní, ne noční. Stavil se tady tak třikrát a lezl mi na nervy. Furt se na mně koukají a ptají se, z čeho to mám. Boha, já nevím. Teď jsem si na to dala jogurt, po spálení sluncem se taky dává kysaná smetana. Trochu to pomohlo.

A k čertu, co se stalo! Já jsem myslela, že na záchodě je vodovod fotobunka, protože vždy večer když tam jsem, se pustí na plno voda. Dlouze, a pak krátce. A teď koukám – vždyť tam je normálně páčka! To by byla sranda dívat se, jak se pěkně zvedá nahoru a dolů. No nic, asi Pišta hledá ztracený domov.

Dnes, v den boje za svobodu a demokracii, mi končí domácí vězení! Hurá, zítra můžu ven, jenže nevím, zda mi dají peníze a s takovouto tváří do baru nejdu. Dnes jsem zase malovala ženu s nahým chrbtem, chtěla jsem to tam zanést. Tak si ještě počkám. Zítra nuda doma, ve středu taky, ve čtvrtek přijede můj srdcem utrápený táta a v pátek jedu na tři dny k Jarkovi. Dnes mi řekl, že pokud budu oteklá, ať ani nechodím, že je to odpuzující. To je teda pěkněj blbec. Dnes jsem odpoledne spala dvě hodiny, moc se mi teď nechce. Nemám dobrou náladu už druhý den. To z toho svědění. Dnes jsem myslím měla i horečku, byla mi hrozná zima. Ale už jsem svobodná a to je důležité. Co tam vyrážky.

Půlnoc, přesně. Jdu spát. Doufám, že zítra bude lepší den.

18. 11.

A to tedy je!

Spala jsem až do jedenácti. Hluboce, a už třetí den se mi zdá o letadlech a vlaku, že cestuju na Cyprus nebo do Řecka. I že jsem byla pilotka se mi zdálo. Ráno jsem vybavila ředitelku a poprosila pravidelný přísun peněz, vždyť mi z důchodu zbývá. Pak mi dali deset eur na tabák a Mirek ho šel koupit. A neumíš si představit, jak mne potěšilo, když donesli nákupy! Mám sůl, cukr, tři coly, tři slané sušenky, dvě klobásy a bílou čokoládu. Mňam. A skořici do kávy, cejlonskou. Pak jsem sehnala u Gabiky ve výtvarné místnosti balící papír na poštu Zuzce. Malý Mirek na vozíčku šel do baru, tak jsem mu dala vzít jeden obraz dívky při moři pro Vilka majitele. Potěšil se prý. Jarda je se zajícem Miou u veterináře, dal ho konečně kastrovat, neboť furt mají mladé. Teď večer si tam byl pro něj, říkal, že až bude po operaci. Jezismalia, napsala jsem mu.

Obličej už mi odpouchá.

Dnes v noci je tu Vilko! Chudák, vykradli mu garáž, ještěže tam neměl aparaturu. Dáme dvě kamery do sklepa, pivo nebudu pít, mám ten Dithiaden. Já mám pepsi!! Hurá, to bude pěkná noc, ještě jsem i vyspatá. Do pátku budu fit, takžeee... za dva dny budu cestovat! Přisámbohu že se na to těším víc než na milování, chichi. Přemýšlím, co bych ještě přibalila Zuzce k obrázkům... však ono mne něco napadne. Dnes bude dlouhé psaní, možná budu vzhůru až do páté. Vilko šel dělat hygienu, to jest utírat zahovněné řiť a já jdu poslouchat hudbu a pít pepsiiii.....

No, Jarko v pořádku, zajko spí. Teď jsem mu volala. Do sklepa dáme dnes dvě kamery na různá místa a dáme tam i nějaké předměty přitahující možné návštěvníky. Asi nakreslím symboly, a... nevím, do půlnoci času dost na přemýšlení. Vidiš, teď mi moc chybí Magie od Veselého, tam je hodně návodů na evokaci. Ještě dnes mi zdravotní sestřička, co mi léčí alergii, řekla, že ona do sklepa ani nejde, že tam něco je a má před tím respekt.

Cítím se velmi fajn, tabák mám, dny utíkají, pozítří přijede táta. Jsem v dostatku. Jdu si od Vilka sebrat ten Dithiaden, zase mě to začíná svědit.

Už mám. Vilko se dole rozčerčoval, že zabije ty, co ho vykradli. Povídám Hněv je zlý rádce.

Žerkám bílou čokoládu a oslavuju to, že už mi to úplně odpouchá. Konečně vidím na pravé oko! Jardovi donesu zuby. Doufám, že si to nenalepí sekuňďáčem, to je toxické. Když budu

mít peníze, objednáám profesionální živici. Pustila jsem si Beatles, Magical mystery tour, to tak sedí na dnešní večer. Je půl deváté, zkusím vymyslet, co bych dala dolů do sklepa.

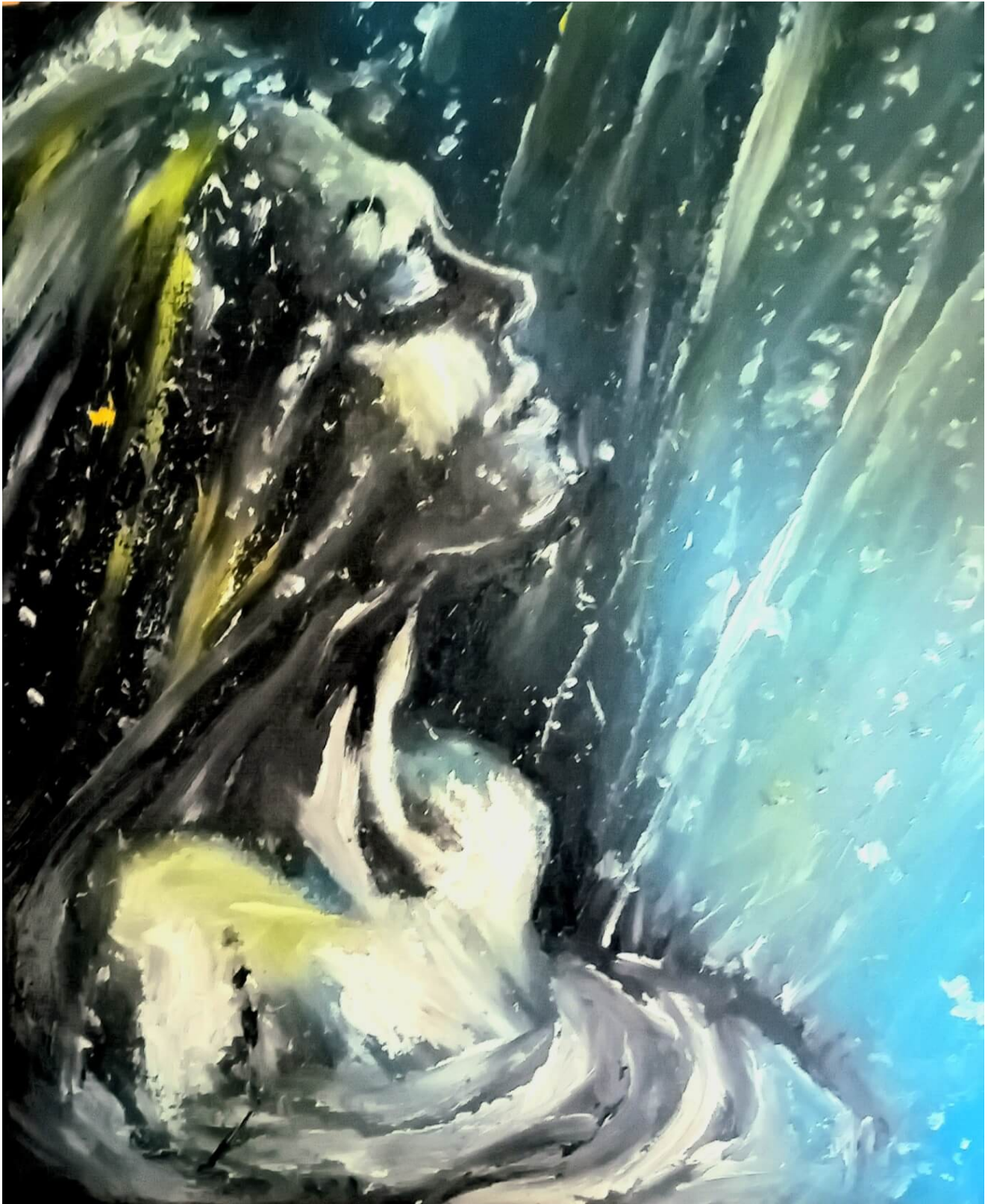
Je deset. Už vím. Sklenku s lžící. Začínám být ospalá... do misky jsem si tady na okno nasypala sůl, ať mi tady nic nechodí.

Jarko mi říkal, že beze mne v pohodě vydrží, že mě nepotřebuje. Chce se ukázat silný a bezcitný, aby ukryl slabost, nebo možná je to opravdu tak. Nevadí, má mě rád. Vilko bude dnes poslouchat mou knížku na sluchátkách. Když bude psát, co a jak je s klienty. No to se bude asi hodně soustředit, ehm. Doteď knížku nečetl, aspoň vidím, že jsem mu jedno. Podřimuji, jdu jenom tak ležet.

No, pospala jsem hodinku. Za chvíli přijede Vilko, půjdeme dolů.

No, je pět. Doteď jsme s Vilkem poslouchali mou knížku, on psal, ale i poslouchal. Video ze sklepa mám, skoro dvě hodiny. Nejsem unavená a po dobu naší služby se nic zvláštního nestalo, chi. Venku je mráz. Z té knížky mám až příliš střízlivý pocit a jsem ráda, že události mého života nemusím prožívat znovu.

Zítřejší spím dlouho, nic mne nečeká. Konečně mě nic nesvědí a už nejsem oteklá. Zítřejší se těším na záznam. Ve čtvrtek kolem jedenácti začíná tady Vilko hrát, bude zabíjačka dva dny. Dobře, jdu spát. Je mi příjemně.

19. 11.

Je devět. Donesli mi snídani na pokoj, zlatí. Jsem zahojená! Už mám jenom minimální otek. Dala jsem si na sluchátka to včerejší video, hodinu a půl budu poslouchat. Zatím jen nějaké pukoty, ale je tam slyšet zase ten rychlý jakoby dech. Bodejť se tam zase něco objeví! Ještě se probírám.

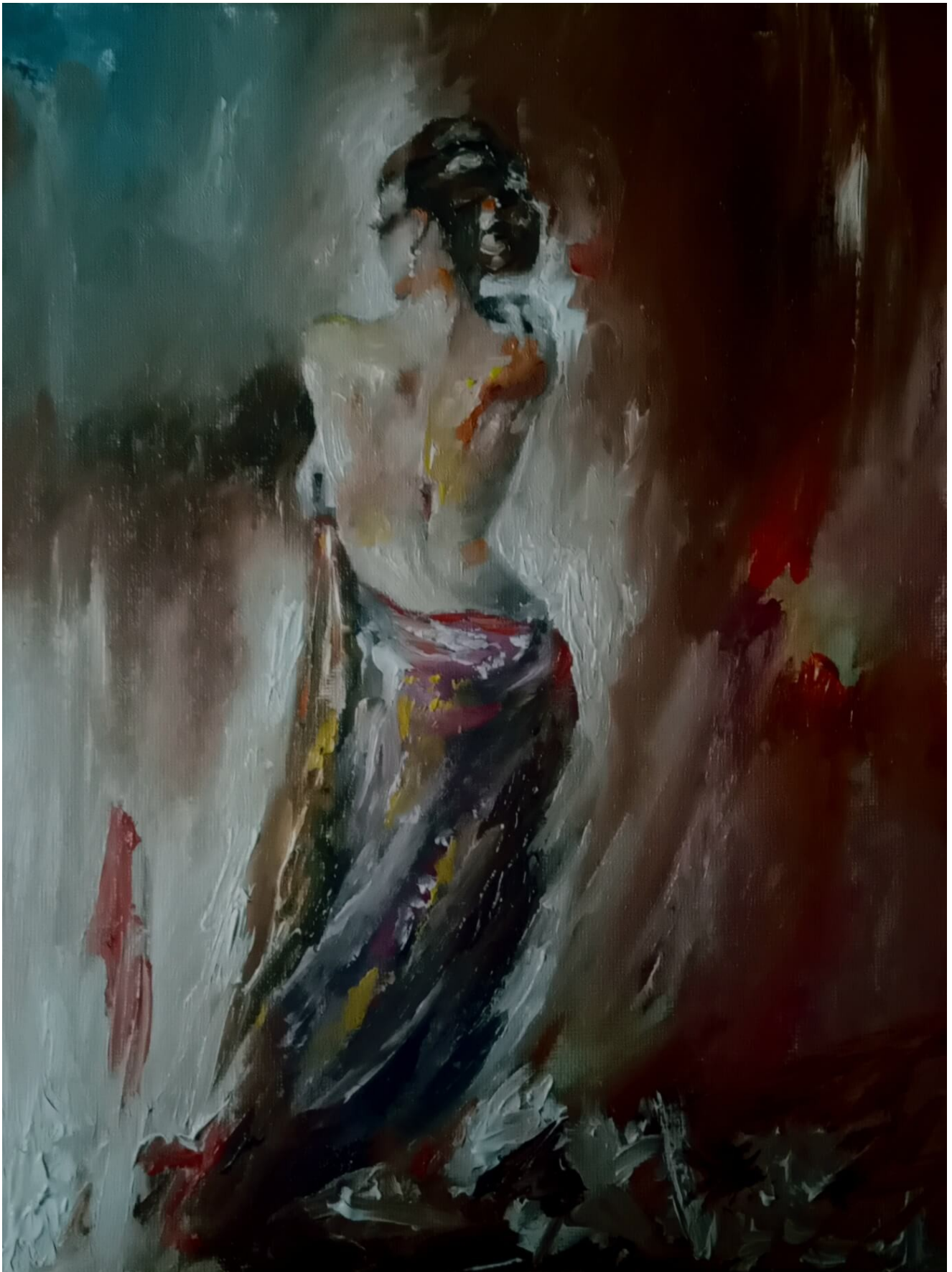
No, tak nic. Nic jsme nezachytili. Jenom občas nějaké bouchnutí. Jednou za deset minut. Nevadí, příště možná budeme mít víc štěstí.

Bětka šla do města, já už budu zítra fit, tak zkusím poprosit staniční sestru, co mi dozírá na alergii, jestli mi už vysadí dithiaden, abych mohla ven. Mám další obrázek do baru, tanečnici s odhaleným hřbetem. Živý, dynamický obrázek. Dnes svítí slunce, je hezky, ale mrzne. Pozítří jedu k Jarkovi... začnu zase žít. Zuzce jsem obrázky zabalila, přibalila knížku, pera a tu krásnou lžičku s ornamenty a kamínkem. Jsem ve střízlivém, praktickém stavu vědomí, nic kouzelného nezažívám. Hlavně, že už mám normální tvář.

Trochu jsem dřímala, je šest večer. Úplně jsem vyplá, jenom tak bloumám... dala jsem si v mrazu na balkóně horkou kávu se skořicí a volala jsem Jarkovi. Zase se tvářil, že ho otravuju, hrá hru na mobile, kouká televizor a jí, to všechno dokopy a hučí mu to tam, že mě špatně slyšel, haha. Ptám se ho, co Zajko po operaci? Nevím, zdechnul, odpověděl jako otrlý vtip. Asi má zase pivec, tehdy je totální odlid, ale byl jinak milý.

Zítra přijede táta, ještě teď večer mu zavolám. Hrozně se pozoruje po psychické i zdravotní stránce, až mu z toho hrabe. Potom je mu ještě hůř. A já jsem už odpouchlá, skoro nic mě nesvědí. Cítím sej ako v tichu před bouřkou, nebo když si lidé před cestou sednou a pokouří. Já potom napíšu, zase pojedeme vlakem. Jdu si číst, jsem prázdná z delšího období tvoření.

No, až doteď, je půl jedenácté, jsem tady opravovala chyby. Budu už psát až zítra, jsem unavená. Dobroukou...:)

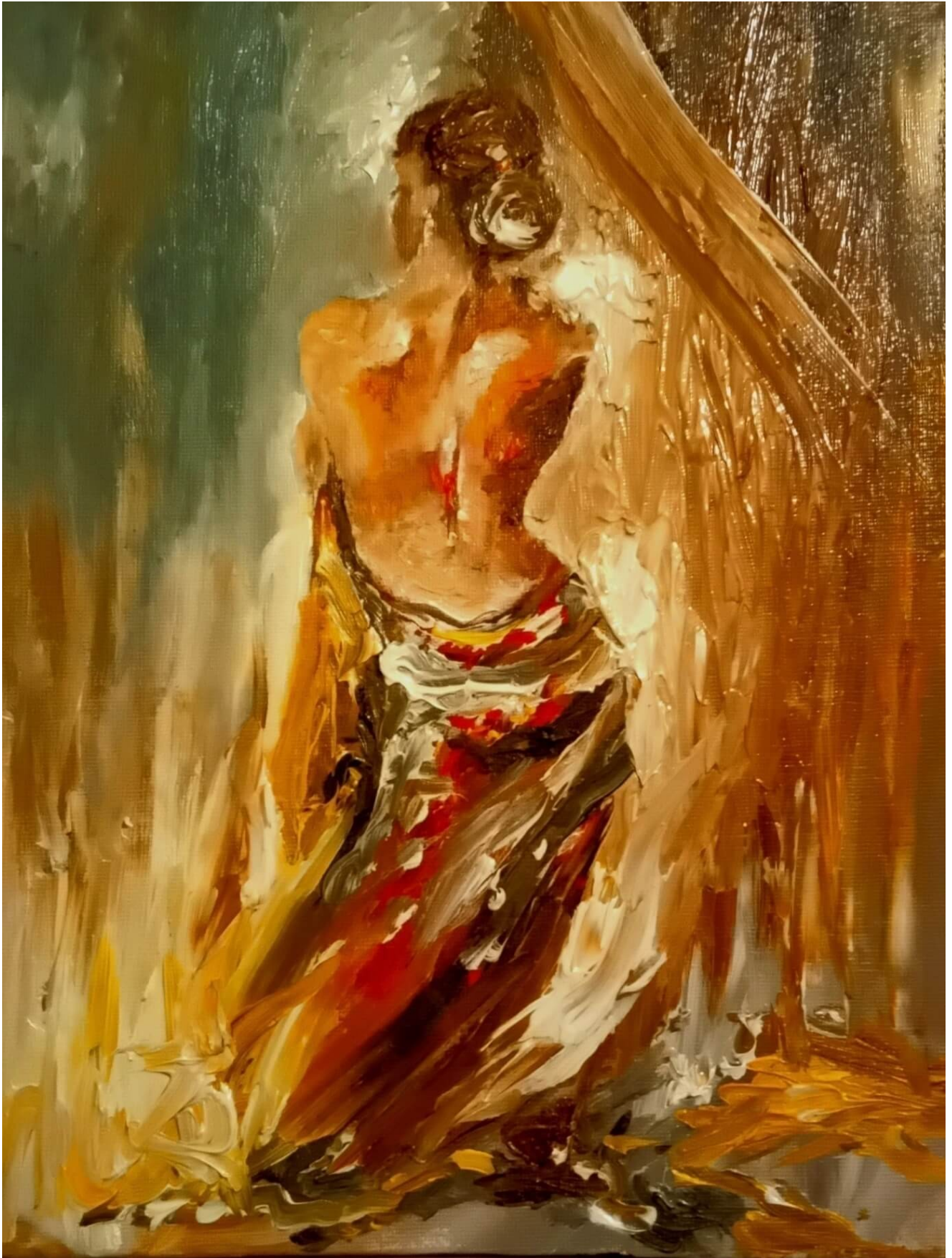

20. 11.

Sakramentos, tak ještě mě nepustili ven. Že mám ještě rudý krk. A kdybych musela do práce? Jsem znechucená. Chtěla jsem jít do baru s Bětkou, dnes byla za mnou na pokoji, kouřily jsme na balkóně a smály se už od rána. No nic to, přijede táta aspoň. Zase budu jenom poslouchat detaily z toho, jak mu je špatně a co všechno mu dělá srdce. Počítám takovou půlhodinu. Na moji řeč nezbyde čas a vůbec mě neposlouchá. Ale zítra; zítra mi zase začíná život. Dostanu třicet a tři dny mě nebude. Dnes je ta zabíječka, tak Vilko od rána hraje na dvoře celkem dobrou muziku. Je deset, půjdu si ještě lehnout, ten lék mne uspává.

No, je sedm večer. Byl tady táta, bože, eperimentuje s lysohlávkama, nevím, odkud to sehnal. Vilko říkal, že jsou z toho parádní halucinace a smál se, že dědek vymejší. Já se stavím, že otec vyrastat v dnešní době, tak je z něho narkoman, furt blbne s nějakýma látkama. Zabíječka zítra pokračuje, dnes se vařila kaše a ještě nevímco všechno. Marcel mi dal sekundové lepidlo a nalepila jsem si dva zuby, mám hezký úsměv – zatím tři hodiny, haha. Bětko mi zas půjčila pinzetu na obočí, jsem upravená. Asi si budu muset zvyknout na zimu, špatně tady topí. Pomalu se balím, vlastně skoro ani není co. Mám jenom malý, lehký batůžek. Vlasy jsem si už zapletla, ocukřila a zítra dopoledne se ještě koupu. Jarkovi jsem volala, byl milý. Doufám, že už brzy budu mít co psát, nic se totiž neděje. Jdu si udělat nehty a možná ještě večer napíšu.

Je deset. Veliká, preveliká zima je tu. Půjdu spát, zítra.

21. 11.

Ah Bože, jak mi je zle.

Nepustili mě. Že musí mi zmiznout příznaky. Už mi hrabe, křičela jsem na Pavlínu, mluvila i s ředitelkou, doktorka mne oklamala, že nemá číslo na kožnou a pak mi řekla, že jí bude volat, protože jsem s ní chtěla mluvit. Celkově bordel, plakala jsem jako dítě. Už je tři hodiny po a zase se cítím vyprahle. Zas mne chtěli motivovat tak prý nádherně maluju, že mám udělat nějaký obrázek. Hrozné, hrozně zničená se cítím. To už je třetí týden, co jsem nebyla venku. Jsou tady chladní, bezcitní lidé. Byla jsem si sednout u Mirka na pokoji, dal mi klobásu a jitrnici ze zabíječky. Jarko je supr, chápe situaci a řekl, že takhle je to teď lepší. Ráno mě vystresoval, volal mi o deseti a prý za patnáct minut je tady. A já se vzbudila až na jeho telefonát. Dobře, byl to hodně hnusnej den, ale bylo už i hůř. Ojebávají mne tady.

Jdu si načrtnout břišní tanečnici... tohle bude perfektní obraz!

No. Vypadal debilně, ale když jsem ho upravila podle sebe, je snesitelný. Mně snad jebne... z té izolace. Už jsem neklidná, otrávená a mám otupené city. Poslouchám Depeche, Violator. Dobrá, chladná hudba.

Jinak jsem si všimla, jací jsou tady chladní lidé s maskou srdečnosti. Hrajou si na pomáhání, přitom sledují jen vlastní cíl mít dobré jméno a šplhají se pro vyšší plat. Nikdo s nikým doopravdy nekomunikuje, jako by rozmlouvali roboti. Své programy má každý pod zámek, aby byl nepřehlédnutelný a vystavuje na odiv herecké výkony a lož. Sama jsem si to teď u nich vyzobovala. Fuj, nechtěla bych hrát jejich role. Tady nikdo z personálu nemá doopravdy zájem o naše dobro, i když o tom hodně melou. Připomínají mi politiky. Zbytečná slova, naučené frázy a oblbování. No nic, já si nějakou cestičku, jak mi tady bude dobře, najdu.

Ach bože, jako by toho nebylo dost. Jara jsem se ptala, jestli měl dnes volno. Že ano. Včera jsem mu v telefonu říkala, že dooběda mu volat nebudu, a on že No to mi teda nevolej. A já že Proč..? Neodpověděl, jen jaksi zaodřhal. Nechala jsem to tak... nějak je mi to všechno podezřelé, i to, že tehdy se připilý ptal, jestli je faja nevěra.

Před chvílí mi odepsal na zprávu a teď nezvedá telefon... joj, právě mi napsal, že už dříme... mám nervy na drátě a z toho podezřívám... skoro jsem vynadala pečovatelce, dnes ráno mi nedali Dithiaden a prý jsem ho neužila, tak mi léky musí dát ona, ne jenom položí na

stolek – nevěří mi. Kvůli jejich nedůslednosti. Jdu malovat, jinak se tady zblázním už. Já bych se bila!

Bude půlnoc. Teď jsem dokončila druhý obrázek, líbající se pár ve stínu. Už jsem klidná, koukat se tak dlouho na polibek mě ztišilo. Dokonce mi je celkem fajn. Už po kolikáté si slibuji, že nebudu tak důvěřovat lidem! A vždy, když mne přejde zklamání, jsem otevřená a upřímná jako vždy. Je to postup jako při meditaci; kolikrát začnu pozorovat myšlenky, tolikrát se vrátím na začátek, k čisté mysli. Už mám dilemu, jestli nejsem ten blbec, co každý den dá ruku na ploténku, i když ví, že je horká... co to je..? Houževnatost, nebo snaha neztratit sama sebe a duševně nezemřít..?

Asi jdu spát. Zítra má Viliam noční, ale moc se netěším. Další dlouhý den... alespoň si teď vyberu obrázek na malování. Dobrou.

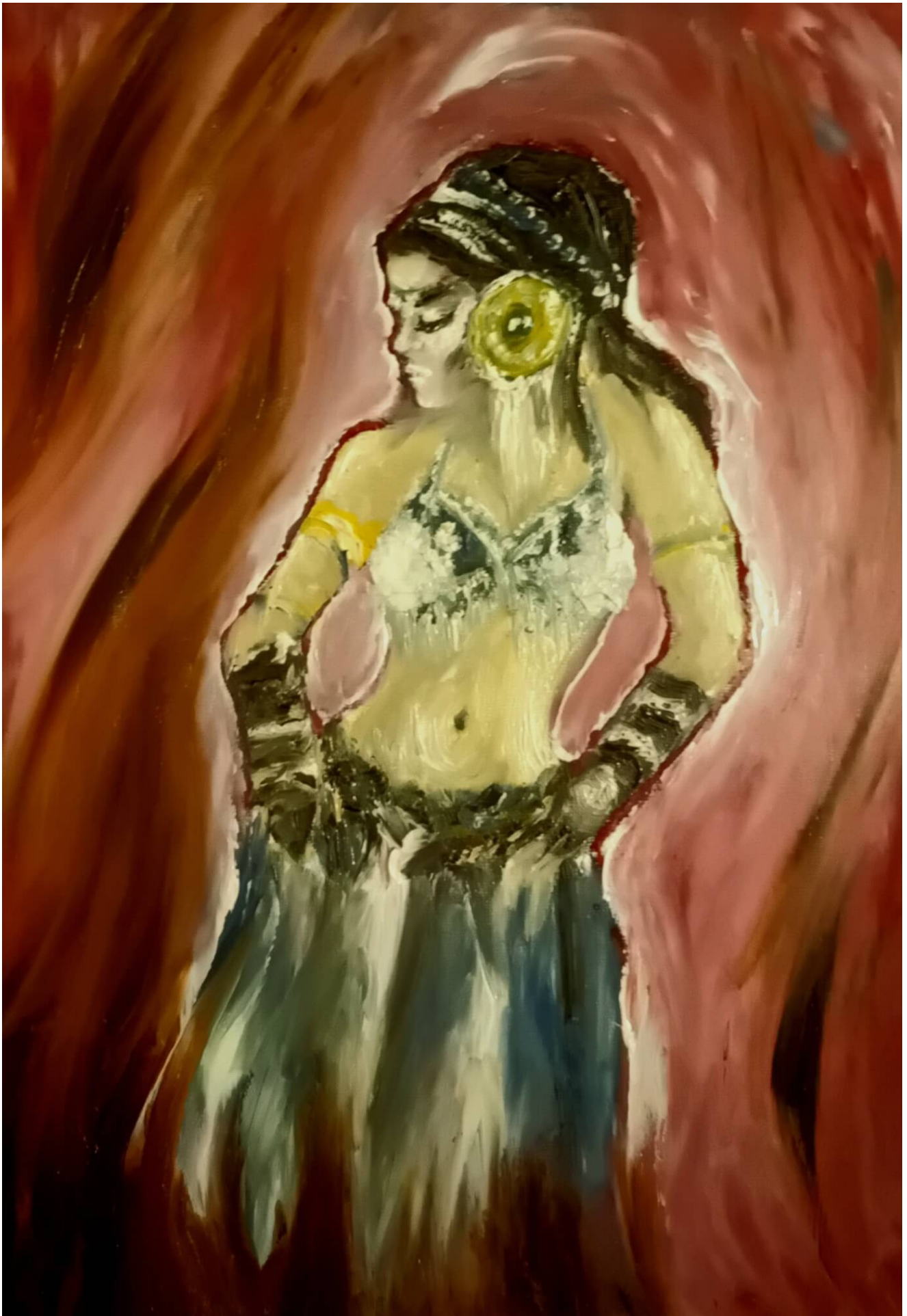
22. 11.

No, klidný, normální den. Doteď, je pět, jsem od oběda dřímala, udělala jsem další obrázek. Povedl se výborně. Večer přijede na noční Vilko, tak spolu strávíme pěkný čas. Zase dáme kameru do sklepa, ale na to místo, kde jsou ty mříže, tam je to živější. Do půlnoci budu malovat, vyberu si něco těžšího, tak na tři – čtyři hodinky. Vilko mi zase vleje kus energie, možná i pivko donese. Vyrážky jsou už zahojeny, už mám jenom vrásky pod očima z toho oteku. Cítím se dobře, malovala jsem při Bětce a ta mne povídáním uspala, cítila jsem se jako s mámou. Ta je o rok starší od Bětky. Dobře, jdu si udělat kávu se skořicí, trošku se proberu a zahřeju.

No, je jedenáct. Tři hodinky jsem dělala svůdný obrázek. Ale je tak povrchní... nic v něm není, jenom krása. Chtěla jsem si to vyzkoušet.

Nasněžilo! Konečně nefouká a je tepleji. Za chvíli jdu dolů do ošetrovny. Spala jsem do deseti, tak nebudu unavená. Nemám už tabák, jaj... zkusím si od Vilka půjčit.

Jsou čtyři. Pěkně jsme popovídali, vypila jsem tři kávy a natáčeli jsme. Sem uuunavená, jdu poslouchat pohádku. Ahojky.

23. 11.

Tak, opravdu tam je. Duše nebo duch. Mám hodinu a půl trvající záznam, a dělo sa to samé; nejdřív se velmi zvýšil šum, pak se ozvalo dvoje bouchnutí, a za tím smích, teď ale velmi jemný, úplně se ale ponášející na ten z minula, který byl úplně zřetelný. Ty dvě bouchnutí se smíchem se na této nahrávce objevily až tři, nebo dokonce čtyři krát. Takže je to jisté; duch asi není příliš vynalézavý a dělá pořád to stejné. Ještě je tam slyšet jakoby pohyb, kroky, cítit to z atmosférického zvuku prostředí, a hovor mužského hlasu; jakoby rádio, ale tam poblíž není vůbec nic. Takže velmi zajímavé.

Nemám tabák, teď zkusím Zuzce prodat obrázek... dlužím jí už pětku. Vilko neměl při sobě peníze. Jdu za ní, ale je mi to vrcholně nepříjemné.

Je sedm večer. Zuzka peníze neměla, neměla ani Bětká.. ach bože, co já budu dělat..!

Namalovala jsem Jarkovi akt ženy, povedlo se. Cítím se jako nemocná, velmi unavená. Jdu odpočívat.

Je deset, končí den. Tak zítra se dovím, jestli v úterý můžu ven. Už se tady zblázním. Poslouchám les s ptáky a lebedím si.

24. 11.

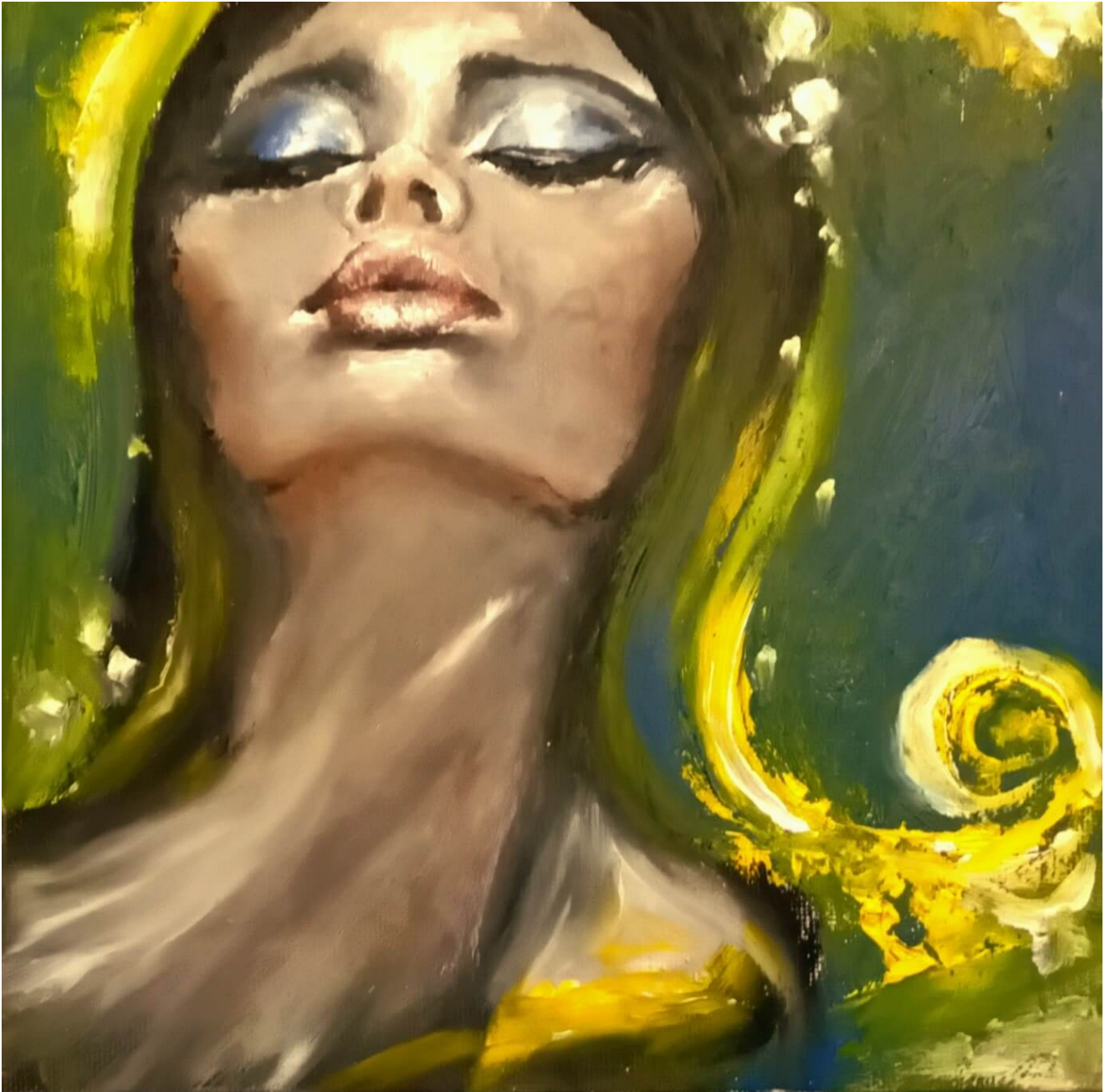
Tak, a dnes jsem opravdu líná. Namalovala jsem jenom jeden obraz, ženskou vulvu, lidově řečeno – pičku. Piplala jsem se s tím, je to pro Jarka. Ani ho sem nedám, je moc erotický. Na dence byl Vilko, do ošetrovny jsem dala ten obrázek líbajících se ve tmě, není vidět tváře, jen rty. Dobrá ironie, my se tady na tajnáša líbáme a všichni ten obraz chválí... hi.

Už mi vysadili Dithiaden, prý jestli to bude zítra dobré a nezhorší se, můžu ven – zítra mám vycházku. Tak jsem zlanářila Jarka aby šel do práce autem a pokud mi to oni odsouhlasí, vezme si mě na hodinku domů. Cítím v kostech, že mě pustí, ale schválně se netěším .do deseti jsem neměla tabák, ale Pavlína, sociální, mi dala celé Davidoffky, tak jsem úplně v pohodě. Když mám zítra vycházku, dají mi dvacet eur a to už si tabák koupím na stanici.

Jinak pohoda, celý den se válím, to nezvyknu. Venku mrzne, dnes jsem po koupání s mokrou hlavou vylezla na balkon kouřit, a nic. Dnes jsem jenom večerela, ale co bylo! Brynzové pirohy s opraženým špekem! Cítila jsem se ako v restauraci, mňam. A představ si, našla jsem mou ztracenou pinzetu na obočí! Byla zapadlá v opěradle židle na balkóně, ale jak se tam dostala, netuším. Květinky si rostou, vonní tyčinky pálím. Zjistila jsem, že vodovod na záchodě se sám nepouští, ale že to je pisoár zdola slyšet cez pisoár nahoru, jak splachuje. (Používáme už asi měsíc jenom mužský záchod, ženský je mimo provoz.)

Tak, a pěkně životní sinusoida odstartovává cestu nahoru, už se těším, uch.

Bětka jde na operaci, tak ji bolí kloub na noze, že už ani berla jí nepomáhá. V květnu. Moje zdraví díkbůh dobře, tělu se daří. Dnes jsem zase prala v rukách, vždy se ušpiním barvami a moje blbost – nosím tu istou mikinu uvnitř i venku. Na oblečení mi skoro nezáleží, na celou zimu mám jenom jedny kalhoty a ty pořád peru v rukách, a dva svetry. V zimě na to kašlu, ale v létě mám každý týden jiné šaty, mám ich asi deset. Je deset, pomalu půjdu spát, ať se vyspím na zítra. Hrozně hluboko spím, jako medvěd, a rychle usínám, už mám novou pohádku, O líném králi, poslouchám ji již potřetí a nevím jak skončí, protože vždy usnu, chichi.

25. 11.

Sestřička váhala, ale řekla mi, že dostanu po holé, a pustila mě! Dala jsem jí za to obraz.

Nalíčila jsem se, oblékla do vypraného, a přilepila si do koutku očí malé trsy řas, ať mám pěkné oči. Za hodinku odcházím, byla jsem se už ohlásit i na vrátnici. Jarkův šofér mě vyzvedne i s Jarkem na kruháci o půl třetí. Pořád nemám tabák, nedali mi peníze, protože ani jedna ze sociálních tady není. Tak mi Bětka půjčila. Není na tom dobře, ráno mi celá roztřesená otevřela dveře, když jsem jí to šla oznámit. Dala mi pak trochu obědu. Venku pořádně prší. Já jsem od rána pěti vzhůru a ještě jsem neposlouchala hudbu, tak si pustím Pink Floyd. Za šest hodin jsem vydržela s pěti cigaretama. Zuzce by už měl přijít ten obraz, vlastně dva. Jsem zvědavá, co řekne, chi. Jarkovy nahotinky se ještě suší, tak mu nesu alespoň vonné tyčinky a zuby. Mám šedesát centů v kapse. Přemýšlím, co jsem zapoměla. Asi nic. Dávám si medvědí kožíšek ze sekáče, je krásný. Večer napíšu!

Jááááj... je pět. Akce se zdařila na jedničku a měla hladký průběh. Auto přišlo na kruháč v domluvený čas, Jarko mi v autě chytal vlasy, líbily se mu. Zastavili jsme na pumpě a koupil mi Marsky a frňana. Pršelo jako v deštním pralese. Pak jsme spolu strávili hodinku rozkošnickým milováním. Pak jsme běželi, opravdu běželi na vlak, a už jsem tady. Zase prožívám euforii štěstí... jdu malovat. Zuby jsem mu dala, s velikým zájmem si je prohlížel a vonným tyčinkám se velice potěšil. Doprovodil mě skoro až do domova. Měl vyrovnanou, rozvážnou a klidnou náladu, dokonce se usmíval. Tohle intimní zatáhlé počasí v nás vždy podporovalo pocit blízkosti a tepla. Protože je venku méně lidí, nejsou v bujaré náladě a každý je spíš uzavřenější. Jsem velice šťastná. Jdu zavolat tátovi.

No, ten se bojí cétečka, tak ať to zítra dobře zvládne. Budou mu zkoumat srdíčko.

Malovala jsem, skoro z hlavy, a tak to taky vypadá, nic moc. Nemám vizuální fantazii. Teď jsem to sem vložila a jak jsem se koukala, má špatně udělaný nos. Už jsem ho opravila, ale nechce se mi to znovu fotit.

Dostala jsem mlsnou slinku, je jedenáct. Dole mi pečovatelka dala ochucený tvaroh a bílý jogurt. Mňam, za chvíli sním. Zítra mě nic nečeká, budu se válet. Jaj, je mi zima, tak zalezu pod peřinku a budu si koukat knížky na internetu. Ajoj. M

26. 11.

Jsou čtyři ráno. Vilko má noční, doteď jsme si povídali.

Dnes mi dala Martinka sociální deset eur. Mám tabák... hurá. Pak jsem od půl třetí do půlnoci malovala jeden obrázek, jenom rty jsem dělala dvě hodiny, hrůza. Z fantazie. Jsem strašně utahaná, jdu búvat. Sladké sny.

27. 11.

Spala jsem dnes do deseti a pak ještě po snídani do jedné. Utahaná jako kdybych běžela maraton. Přišel otec, ale stále mu blbne srdce, tak povídal jenom o tom. Bojím se o něj, ale nemyslím si, že je to vážné.

Potom jsem šla do baru, dobře mi bylo. Vilkovi jsem dala obraz, potěšil se. Měla jsem dvě piva, tak akorát na náladu. Ahh, zítra jedu na tři dny k Jarkovi! Volala jsem mu a zeptala se, kdy končí, a on řekl Nestarej se. To znamená, že přijede už o jedné ...ach. všechno mám oprané, voňavé, dobře se cítím, jako doma. Jsem odpočatá, je mi krásně.

Včera s Vilkem jsme natočili prd. Natáčeli jsme v jiné místnosti, za týma mřežma. Nic tam nebylo slyšet, akorát nějaké šustění a občas bouchání. Žádný hlas, nic. Nevadí, napříště tam dáme svíčku, ať má duch z čeho čerpat sílu na projevení se.

Bože, mám kofolu i želé bonbony, právě pojídám. Není teď co psát, až se vrátím od Jarka, bude. Ještě zítra možno. Jdu za Bětkou, je sedm.

28. 11.

Juuuj... je poledne, už jsem vychystaná, za hodinku přijede můj Jarko! Dala jsem mu koupit fernet na cestu, on že Boha. Vyzdvižený materiál třeba ošetřit, napsala jsem mu se smíchem. Zpívám si, všechno vychází. Odchod vybavuje Vilko, to bude sranda, jemu to bude podepisovat, chi. Má denku. Mám tady uklizeno, vše je v symetrickém pořádku. Svítí nádherně slunce, není moc zima. Obrázky mám sbalené, vlasy kudrnaté, řasy v koutcích dlouhé. Hajdemo.

30. 1.

Je neděle, přišla jsem před několika hodinkami. Ale bylo... Parádně, dospěle a kulinářsky. V pátek jsme se milovali třikrát. V sobotu jsem upekla vepřové závitky plněné šunkou a špekem, s cibulovo – sýrovou omáčkou, zeleninovým salátem a zeleninovou rýží. Pekli a vařili jsme tak nějak oba, pěkně jsme se společně motkali v kuchyni a povídali si. Skoukli jsme si film o Duchoňovi, Jarko má toho zpěváka celkem rád, i já. Dnes jsem ještě smažila řízky. Cestou vlakem jsme si taky povídali, byla krásná. Jarek mne – materiál, haha, - odevzdal, podepsal papír a šel.

Já teď koukám na netu, co bych mu koupila na Vánoce. Vybírám si dvěšťe, pokud mi dovolí opatrovnice. Je tam vojenská dárková, plechová bedna s gurmánskými produkty, to bude za devadesát, pak vesta se zabudovaným vyhříváním za dvacet a souprava vidliček a nožů i s doskou na krájení sýra za třicet. Tyhle věci bych mu chtěla koupit a zbytek peněz dám otcovi. Ještě dnes budu psát, ale je tady živo a já se nemohu soustředit. Zatím.

No, už je šest, trochu se to ztišilo, akorát že vedle hulákají dvě blbě husy. Pustila jsem si Debussyho, je to nádherné. Chyběl mi Jarko, tak jsem mu na minutku zavolala, byl velmi příjemný. Těším se moc, moc, až mu koupím ty dárky a strašně se těším, že budou drahé. Takové jsem si nikdy nemohla dovolit mu koupit. Já ale nemám obědy, tak každý měsíc ušetřím stovku. Kdyby byl opatrovník táta, nedovolil by mi to, paní z úřadu je ale přejná, hurá.

Vypadá to tak, že dny budou už běžet klasicky jako doteď a nic významnějšího, nějaké změny mne nečekají. S Jarkem se to posouvá velmi dobře, jsme už velmi blízko a upřímně při sobě. Dnes dooběda hrál asi dvě hodinky hru a já jsem pila pivko, které mi byl koupit, měla jsem velmi dobrou náladu, že mám sexuální výkony a opiový stav za sebou. Povídala jsem úplně z hloubky o mém životě, jak tak hrál a občas přikývl, že na některé myšlenky a názory jsem přicházela poprvé. Jarda je super v tom, že jakoby byl žena, dokáže hrát hru i poslouchat. Umí vnímat vícero věcí najednou a má perfektní periferní vnímání. Určitě je tak citlivý a stydlivý právě pro toto. Má dary, ze kterými si neumí poradit a má z nich komplexy, ale zároveň už je starý na to, aby to chtěl změnit, tak ho jemně vedu tak, aby si rozuměl. Nenápadně, aby si myslel, že na to přišel on sám. Nesnáší nadvládu. Když mě v pátek bral, byl unavený, mrzutý a strhaný, dnes vypadal pokojně jako dítě. On velmi potřebuje hřejivá slůvka od někoho, kdo žije úplně v realitě. Úsměv, pohlazení, noční dotýkání se nohama v polosnu... nezapomněl mě políbit, když jsme se loučili, ale tak, aby ho neviděla vrátní. Bylo

to milé. Joj, dobře, že už jsem tady a on tam, každý ve své pohodě. On se svojí velikou televizí a vínem, zajíci a kachlemi, a já s Debussym, malou lampou, kterou mimo jiné miluje i Jarko, a se svými myšlenkami. Najedl se, dělala jsem bramborovou polévku s cibulovo – česnekovou jíškou a kmínem. Strašně mu chutnala včera, doslova ji slupl, i dnes jedl. Musí jíst, pověděla jsem mu, že si musí obalit nervy tukem a bude mít energii i dobrou náladu. Poslouchal, přijal. Odteď ho budu kontrolovat s jídlem, před chvílí jsem si vzpomněla, že kdysi mi někdo, kdo ho znal, říkal, že potřebuje vedení. Je velmi hubený, ach, strach pohledět... vím, že má vývinovou poruchu, proto nemá ochlupení na nohou, a je hubený geneticky, teď už je to ale moc. Řekla jsem mu, že jeho povinností je teď jíst všechno, co mu přijde pod ruku, i když bude mít sebemenší chuť. Doslova jsem mu radila Žer! A smáli jsme se.

Zase se mnou prožil tříletou krizi, když jsem byla v pekle na Záhoří. Zase jsem o něj musela bojovat, o jeho zájem. On si to totiž jako princezna vyžaduje. Miluji tohoto svého ženského muže! I táta mu dnes volal, joj, mluvili jsme spolu s Jarkem s ním i v pátek, otec mu donese koule a jabka na stromeček. Je v pořádku. Ptal se Jarka, jestli má dost dříví na zimu, že by mu donesl. Ale Jarko má, umí se o sebe postarat. Jaj, konečně jsem klidná, dnes mi furt na pokoj chodila nervově nemocná, hysterická a dramatická Bětka, ještě k tomu dementní a skoro hluchá, tak jsem nebyla v pohodě. Taky jsem jí řekla, ať už mě nechá tak, že jsem unavená a chci být osamotě.

To je nádherné, pamatuji si tuto skladbu, jmenuje se „Dívka s vlasy jako len“ . Snívá, něžná, hravá a svěží. Jarko zůstal pořád klukem, ale už to skrývá, protože si myslí, že k jeho čtyřiapadesáti se to nehodí. Jaký je to vesničan... bylo velice milé a směšné, když mi dnes radil, abych malovala světlejší obrazy a ukazoval mi to na veliké fotce modelky v erotickém kalendáři: Vidíš, říkal, tady je to bílé a pozadí je modré, a mával prstem po jejím těle. Když jsem vyslovila názor, že je špatná, řekl, že je to kurva. A že potřebuje stále vidět ženu. Já mu na to, že mám ráda efekt hry sínu a světla, protože to pěkně modeluje svaly a celkově tělo. Ale souhlasila jsem s ním. Možná, chi.

A když jsme seděli na nádraží v šenku, tak tam seděl takový sešlý Cikán, bezdomovec. Jarko ho pozdravil, byl to jeho kamarád, má jich tam takových víc. Že jsou mu výhodní, když se potřebuje zbavit nějakých věcí. Taky jim pomáhá s penězma a cigaretami. Na Vánoce je na hodinku pozve, tak uvařím toho trochu víc. Ptám se, jestli nejsou nebezpeční, nože a tak. Jarda že Jako na koho, ale ne. Dobré. Jarko pomáhá bezdomovcům celý život. Vždyť také on tak málem žil. Uměl však pracovat a železnice mu vždy dala státní domky na bydlení, ty

opuštěné, co stávají při trati. Vlastně ano, on je taky bezdomovec jako já, protože ten dom, kde má trvalé bydlení, už dávno zbourali.

Jarda mi taky řekl, že jsem kdysi bývala temná. Kdysi. Až pokud jsem se s tebou nesečkala, povídám mu na to. Hm, zamyslel se. Kdysi měl plachý, stydlivý a trochu rozervaný, nejistý pohled, dnes jsou to oči Heatcliffa z Bouřlivých výšin. Už odosobněné, ale na televizi se pořád dívá vášnivě, jako by se s herci potkával, jakoby byli skuteční lidé a stáli naproti němu. Ten jeho pohled je takový jiskřivý, zářivý a jednoduše – živý. Nezkrocený. A já taky nikdy neměla chuť ho krotit, neměla bych pak co jíst... čím se kochat. Ať si přirozeně plyne, kam ho vítr – nálada zavane. Já ho budu milovat až do mé smrti. Pořád se diví, proč jsem do něj zamilovaná. Vždy, když mu radostně, jak to mívám ve zvyku, lichotím, a zvukomalebně popisuji jeho klady, řekne mi: Přestaneš. Jako malému dítěti, když vymýšlí. Někdy naroste na megalomana, nechám ho užívat si to. Taky ho volali Kohoutek. Asi jediný na smetišti. Ale když to trvá dlouho, jsem přímá a tvrdá a jednám s ním jako muž – kamarád. To pak ztrácí jistotu a i hlas se mu zachvěje. Zním ho jako boty a přitom ho neznám vůbec. Nevím, kudy chodí, nevím, na co myslí, jenom to cítím. Tak jsme protikladní.

On nepřijal společnost. Je samorast, jako já. Kdysi mi řekl, že i když se snažím, jak se snažím, nedaří se mi zapadnout mezi lidi. Neříkal to z vlastní zkušenosti..? Já si ho vůbec neromantizuji, on totiž je romantický vlastním životem. Měli jsme oba společně krizi, teď začínáme mládnout. Dá se říct, že psychicky jsme vyvrálí stejně, i když je o jedenáct let starší. Pro mě je to akurát, cítím klid a vyrovnanost jeho osobnosti. Když se podívám na náš přímočarý, otevřený a upřímný vztah, a na vztahy kolem, jásám. Hned mi odlehne a všechno na něm mi přestává vadit... ach, fakt jsem šťastná, i když napodiv bych s ním bydlet nechtěla. On, se mi zdá, ano. Co by ne, měl by navařeno a zehřátou ložnici. Já bych však dřela a určitě bych na sebe neměla čas, a to už je pak těžké učít ženu, aby nebyla závislá od muže a nežila jeho, ale vlastní život. Většina žen se tak po rozvodu nebo rozchodu zhroutí, pokud ovšem netrpěly ve vztahu mnohem víc. Jaj, to by se dalo filosofovat. My jsme zažili zamilovanost, vzájemnou, rozchod, odloučení, návrat, a pak už se ty výkyvy a extrémy začaly zjemňovat, až držíme skoro pevnou linii. Nebo sinusoidu. Jdu kouřit na balkon, neboť se mi kouří z prstů, chi.

Teď jsem si vzpomněla na sloh, který jsem napsala v sedmnácti, před dvaceti šesti lety. Byl označen za surrealistický a profesorka mi řekla, že v dospělosti budu pravděpodobně vybírat odpadkové koše. Nebyla sice daleko od pravdy, ale miluji naši zemi. Umí se sice tyranii, ale

slušně postarat i o lidi jako jsem já. Já jsem se, když jsem tak v mládí četla, nikdy nechtěla socializovat. A vidíš ho; žiju v komunitě státního zřízení. Vskutku zajímavé.

No ale k tomu příběhu; pamatuji si, že tam jsem postávala u trati a v ruce jsem držela nápis Jsem Někdo. Kolem šel vlak plný cestujících a ti mi mávali, házeli kytky a peníze. Pak jsem se vůbec nezměnila a v ruce jsem držela nápis Jsem Nikdo. A lidé z dalšího vlaku pak po mně házeli rajčata, shnilá jablka a plivali na mne. Nevím už, jak to skončilo, ale takhle jsem se zamýšlela nad funkcí a existencí Já. Člověk zůstává pořád ten samý, stejný a neměnný, a ten nápis, ta slova, symbolizují to, co prezentujeme ostatním. To si vlastně uvědomuju až teď, po dlouhé, trnité cestě k tomu, abych se mohla, tak jako jsem kdysi snila, stát Nikým. Jsem tady součástí domova, článek, nitka v tkanině. Kdybych odešla, zbyla by díra. Je tak propletená mezi ostatními nitkami, že by se stěží nahrazovala a mohli by se při tom jiné nitky potřhat. Mé místo ve společnosti bylo pro mne vždy důležitější, než osobní vztahy. Jako pro mravence, nebo včelu. Jaj! Namaluju ženu s včelami ve vlasech... musí to být tekutá, medová barva a tvar. Uvidím.

Maluju až zítra, dnes jsem promilovaná, provařená a – unavená. Vzbudila jsem se o pěti, teď je deset.

Ještě mě teď napadlo – nevím kdo mi poprvé řekl, že člověk nežije věčně. Myslím, že to byl bratr, a pamatuji si, jak se ptal mámy, zda mi to už může říct. Byli mi čtyři, nebo pět roků. Nevím, jestli to nebylo tehdy, když jsme šli pradědečkovi na pohřeb a kouknout ho, vystretého, domů. Mně se zdál sen, jak pradědeček hraje na harmonice a nelidsky a strašidelně se na mne usmívá s odhalenými zuby. Pak zastal oproti mně a do ruky mi podal skladací knížečku s obrázkou jeskyně, kterou jsme ten rok s rodiči navštívili. Od mého malička jsme totiž stanovávali v kempech a chodili se divit krásám hor, zřícenin, zámků a jeskyň. Dětství jsem strávila v přírodě. O tom ale snad už příště...

Tisíce tónů v mé duši

Stejný to puls jako kdysi

Občas se zasmějí mi duši

Někdy zas pivec dala bych si

Kdo zastaví ten nádherný vír

Barev a lásky a polibků

Jenom ten

Kdo nikdy nečte moje knížky

Jsou jak v láhvi v moři

Na svitku

